

Zburdați
copii!...

În vacanță la
munte și la mare

DE-AR ȘTI
PĂDUREA
SĂ
VORBEASCĂ

Biblioteca Centrală
Regională
Alina Maria Dava

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARĂ

Nr. 27 (319) — 8 Iulie 1961

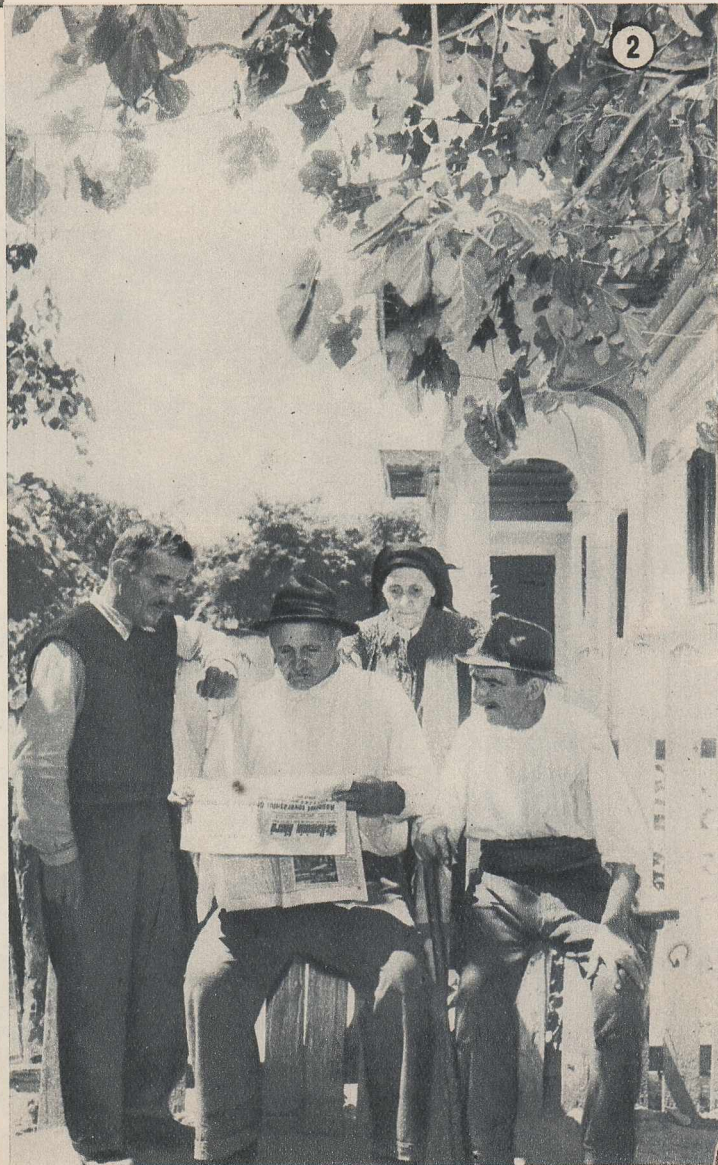
606454

Raportul prezentat de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej la plenara C.C. al P.M.R. din 30 iunie - 1 iulie a.c. asupra mersului îndeplinirii Directivei Congresului al III-lea al partidului privind construirea socialismului la sate și dezvoltarea agriculturii a trezit un deosebit interes în rîndurile întregului nostru popor. Oamenii muncii de la sate, aflați în toiul muncilor agricole de vară, au așteptat cu nerăbdare sosirea ziarelor cuprinzînd raportul tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej. În fotografia nr. 1 îi vedem citind ziarul pe membrii brigăzii lui Ion Rusu, de la G.A.C. „Nicolae Bălcescu” din Adu-nații-Copăceni, raionul Giurgiu. În fotografia nr. 2, colectivistul Ion Postelnicu, de la G.A.C. „30 Decembrie” regiunea București, citește importantul document vecinilor săi.

În fotografia nr. 3: pe lanurile G.A.C. „Drumul lui Lenin” din comuna Cetate, raionul Calafat, regiunea Oltenia, în timpul recoltării orzului.

fotocronica
FLACARII

150.000 DE COPII ÎN TABERE LA MUNTE ȘI LA MARE

Cifra reprezintă cu 20.000 de copii mai mult decât în anul 1960 și cu peste 50.000 mai mult decât în 1959.

Un număr de 102.000 elevi din școlile elementare (clasele I-VII) sînt cuprinși în taberele de pionieri și școlari. În afară de acestea s-au creat tabere turistice pentru elevii din școlile medii de toate categoriile, tabere pentru elevii școlilor profesionale, tabere de pregătire sportivă pentru elevii care au obținut cele mai bune performanțe sportive și — în sfîrșit — colonii pentru copiii preșcolari din grădinițe. Pentru cele circa 200 tabere au fost alese cele mai pitorești așezări din țară, în regiuni deluroase sau muntoase și pe litoral, care întrunesc condițiile corespunzătoare scopului: BRAN — din regiunea Brașov, HOMOROD-BĂI — din regiunea Mureș-Autonomă Maghiară, CHEIA — regiunea Ploiești, SOVEJA — regiunea Galați, COLBIȚA — regiunea Cluj, NĂVODARI — regiunea Constanța (acestea sînt în întregime afectate taberelor de copii), apoi BUCȘOAIA — regiunea Suceava, PONEASCA — regiunea Banat, GÎRDANI — regiunea Maramureș, LUNCA BRADULUI — regiunea Mureș-Autonomă Maghiară, OLĂNEȘTI și RUCĂR — regiunea Argeș, BICAZ și VALEA UZULUI — regiunea Bacău, apoi SINAIA, BUȘTENI, PREDEAL — pe valea Prahovei, IZVOARELE, SUZANA, MĂNECI, VĂLENI — pe valea Teleajenului, COSTINEȘTI pe litoral ș.a.m.d.

O hotărîre a Consiliului de Miniștri și a Consiliului Central al Sindicatelor, stabilind în detaliu principiile de organizare și funcționare ale taberelor de toate categoriile, a încredințat aceste sarcini Ministerului Învățămîntului și Culturii și comitetelor executive ale sfaturilor populare regionale, care colaborează strîns cu Comitetul Central al U.T.M. și Ministerul Sănătății și Prevederilor Sociale în legătură cu activitatea cultural-educativă, sportivă și sanitară din tabere.

Fotoreporterii noștri care au vizitat taberele de la Bran și Costinești în primele zile de la deschiderea lor, împărtășesc în paginile ce urmează cîteva din impresiile culese. Este reflectarea unei înflorite părți din uriașa muncă desfășurată de către partid și guvern pentru a asigura tinerii generații condiții optime ca să crească sănătoasă, instruită, capabilă de muncă, demnă de marea eră a socialismului.

Zburdați copii!...

Geografie pe teren...
Uite, colo-i Omul,
mal la stînga Bucșoiului, în fața Mălăieștii, virturile acelea ascuțite sînt colții Morarului...

Dragi copii,

Nădăduiesc că vă mai aduceți aminte de mine. De ce nădăduiesc? Păi, fiindcă ne-am cunoscut la Bran, în taberele voastre pionierești. Și mă gândesc că e greu să fi uitat cineva Branul, taberele și toate întimplările din zilele acelea pline de minunății. Eu, unul, nu le-am uitat! N-aveți decît să mă controlați. Uite, fără să vă fi numărât — că erați cam mulțșori — imi amintesc exact cîți copii ați fost în prima serie: cinci sute cincizeci și unu. Așa-i? Unii din București, din școlile raionului „Gheorghe Gheorghiu-Dej”, alții din Brașov, alții din Sibiu, din Turnișor, din Avrig... Toți, pionieri și școlari de la clasa întâi pînă la a patra. Ce mai știu? Multe. Știu că odihna voastră era vegheată de trei directori de tabără, trei instructori superiori și cincisprezece instructori de detașament de pionieri, toți profesori sau învățători, apoi profesori de educație fizică și de muzică, apoi medici și surori medicale, apoi 60 de bucătărese, ospătărese, îngrijitoare, șoferi... Mai știu că locuiați în 12 vile, cele mai frumoase din Bran, pregătite anume pentru voi: proaspăt zugrăvite, pătucuri cu așternut ca neaua, baie cu apă caldă și rece, grădinițe înflorite... Dacă vreți, vă spun și ce mîncăți: dimineața, cacao cu lapte, unt, dulceață; la ora zece, o gustare; la masa de prînz, trei feluri; la ora patru — după somn — ciocolată și seara două feluri.

Să vedeți cîte imi mai amintesc din cele ce am văzut la petrecerile voastre:

Am fost, de pildă, cu cei din subcentrul 2 în excursie. În programul zilei scria așa: excursie pentru cunoașterea împrejurimilor Branului. Strașnic a fost! Întîi am mers pe șosea, apoi am intrat într-un crîng, apoi am trecut o apă pe o punte, uite, doar atîtital! Cum mai tremurau! (Scîndurile punții — firește — nu copiii...!) Și ce jocuri s-au mai întins pe dealul acela cu iarba pînă la briul

Fetițele (deh! fetițe) s-au apucat să împletească cununițe din flori. Băieții (deh! băieți), hai la trîntă în iarba moale. Cîțiva — pesemne viitorii ingineri energeticieni — s-au pus să construiască o... „hidro-centrală” pe firul de apă ce venea iute din deal. Au făcut un baraj din pietre și apa a început să se strîngă în lacul de acumulare; apoi, ce să vezi, a început să se reverse apa peste maluri, udînd sandalele constructorilor. Noroc că s-a apropiat tovarășul instructor, care a dat soluția tehnică împotriva revărsării: să se sape în baraj o deschidere prin care să se scurgă surplusul de apă din lac. Ei, și tocmai cînd trebuiau să înceapă lucrările pentru montarea turbineilor, hop și tovarășa instructoroare cu gustarea! Ce să-i faci? Foamea-i foame! Și au lăsat băieții lacul... baltă.

Pe urmă, copiii au văzut o băbuță coborînd din pădure cu o sarcină de vreascuri. Cîți copii credeți că au alergat s-o ajute? Nu i-am numărat, dar pare-mi-se că tot detașamentul. Și pe urmă... Pe urmă s-a auzit deodată o voce: „Direcția tabără, cu cîntecul înainteei marș!”

„Salut voios de pionier
Răsună patria noastră-ntreagă“...

În altă zi, am fost cu copiii de la subcentrul nr. 1 la ștrand. Vor spune unii: „Ștrand avem și la București”. O fi, dar ce, se compară cu cel de la Bran? Unde te uiți, numai iarba și flori, flori și iarba. „Și la ștrandul din București sînt flori” — vor spune din nou circotașii. O fi, dar la ștrandul din Bran nu scrie nicăieri „Nu rupeți florile!”. Așa că... Și a mai fost ceva ce n-am pomenit la nici un ștrand din lume: teatrul din bazin. Cuuuum? Teatrul din bazin? Chiar așa! Stați să vedeți:

În bazin nu era apă, fiindcă ziua — deși frumoasă — nu era prea caldă. Ei și ce, într-un bazin fără apă nu te poți juca? Ba, încă cum! Unul din pereții bazinului, înclinat, a devenit tobogan, ba-

rele de fier au devenit aparate de gimnastică, iar de pe scărița pe care coboară înotătorii s-a pornit la „de-a prinselea”. Tiii, ce mai joacă nemaipomenită într-un bazin fără apă! Dar în programul taberei scria: „dimineață de poezie”. Cînd a văzut instructoroarea superioară ce strănic se veselesc copiii în bazin, le-a propus să-și facă programul chiar acolo. Cum? Foarte bine. „Un fel de teatru pe dos — a spus ea. Adică, la toate teatrele scena e mai sus și locurile spectatorilor mai jos. Noisă facem invers”. Și s-au așezat copiii pe marginea bazinului, iar cei ce știau poezii se prezentau frumos în mijlocul bazinului, se inclinau și declamau. Ce versuri frumoase am auzit atunci, scrise de poezii Mihai Beniuc, Marcel Breslașu, Eugen Frunză, Nina Cassian... Eu imi închipui că le-a plăcut foarte mult copiilor șezătoarea din bazin, de vreme ce cîțiva dintre ei au dat fuga și au cules flori (v-am spus: nu scria nicăieri „Nu rupeți florile”), pe care le-au oferit celor ce-au declamat.

Grozav mi-a mai plăcut, copii, solemnitatea de deschidere a taberei subcentrului nr. 3! Foarte emoționant a fost! Cum mai răsunau trompetele și răpăiau tobele cînd drapelul tricolor cu stema patriei s-a înălțat sus, sus de tot, pe catargul roșu. Ce cuvinte calde, pline de dragoste, le-a spus copiilor tovarășul Munteanu, instructor al Comitetului regional P.M.R.-Brașov. Iar despre programul artistic pregătit de copii, ce să mai vorbim! Nici nu știu ce mi-a plăcut mai mult și mai mult dintre cîntecele populare, dansurile naționale, declamațiile, gimnastica, piramidele. Suzana Buciu din clasa a III-a B a Școlii nr. 2 din Brașov a cîntat atît de frumos, încît copiii și-au înroșit palmele tot aplaudînd. Iar Marina Niculae, din clasa a III-a a Școlii nr. 165 din București, care e și o balerină foarte talentată, a declamat cu atîta haz „În țara lui Mură-n gură” de Nina Cassian, încît copiii s-au tăvălit pur și simplu de ris...

S-ar putea, copii, să vă întrebați de ce m-am apucat eu să vă povestesc toate lucrurile acestea pe care le-ați trăit și voi. Știu și eu? Poate doar așa, de dragul amintirilor... Sau poate pentru ca să aflu și alți copii ce minunat v-ați petrecut voi zilele de tabără. Ce? Parcă e ceva secret din cele ce v-am scris? Că doar nu m-am apucat să spun ceva despre... (hm, se știe el cine-i) despre băiețașul care s-a culcat cu pijamaua peste pantalonași și cămașă, pentru ca la deșeptare să fie el primul. Nici despre... care le trăgea pe fetițe de cozi. Nu, n-am să mai scriu despre ei, fiindcă atunci cînd le-ați spus voi, în careu, ce părere aveți despre asemenea năzdrăvănii, ei au promis să se îndrepte. Și eu sînt încredințat că s-au și îndreptat.

Și acuma, gata, copii! Că, vorba celui din țara lui „Mură-n gură”: am obosit de atîta vorbă. Vă las sănătoși și veseli și la anul o să ne vedem din nou în tabără. Poate la Bran, poate la Năvodari, poate la Homorod-Băi, poate la Costinești...

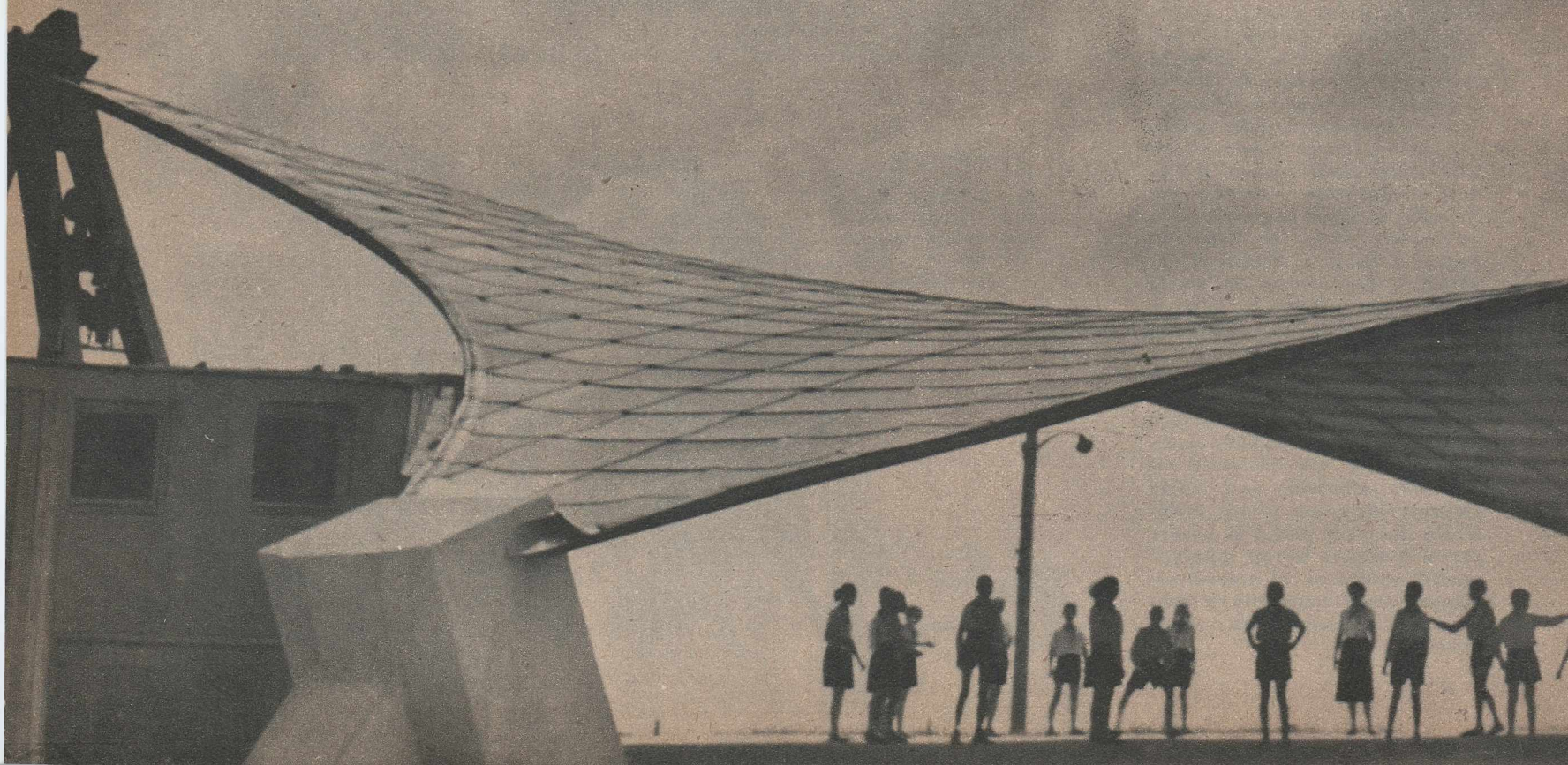
Inima fierbinte și conștiința poporului, partidul, părintele vostru iubitor, veghează ca voi să creșteți oameni mari și valoroși, puternici, încrezători în viitorul vostru de aur. Pe întinsurile înșorite ale țării să răsunе voios cîntecul vostru drag, prinos de recunoștință izvorit din gîndurile voastre curate de copii:

„Mulțumim din inimă partidului
Că-ntro zi de sărbătoare
Ne-a creat drum nou de pionieri“.

P.S. Cu aparatul acela fotografic pe care l-ați văzut am făcut cîteva poze și vi le arăt și vouă. Și vă mai arăt și alte poze, pe care o colegă de-a mea le-a făcut în tabăra de la Costinești.

Cu bine, dragi copii.

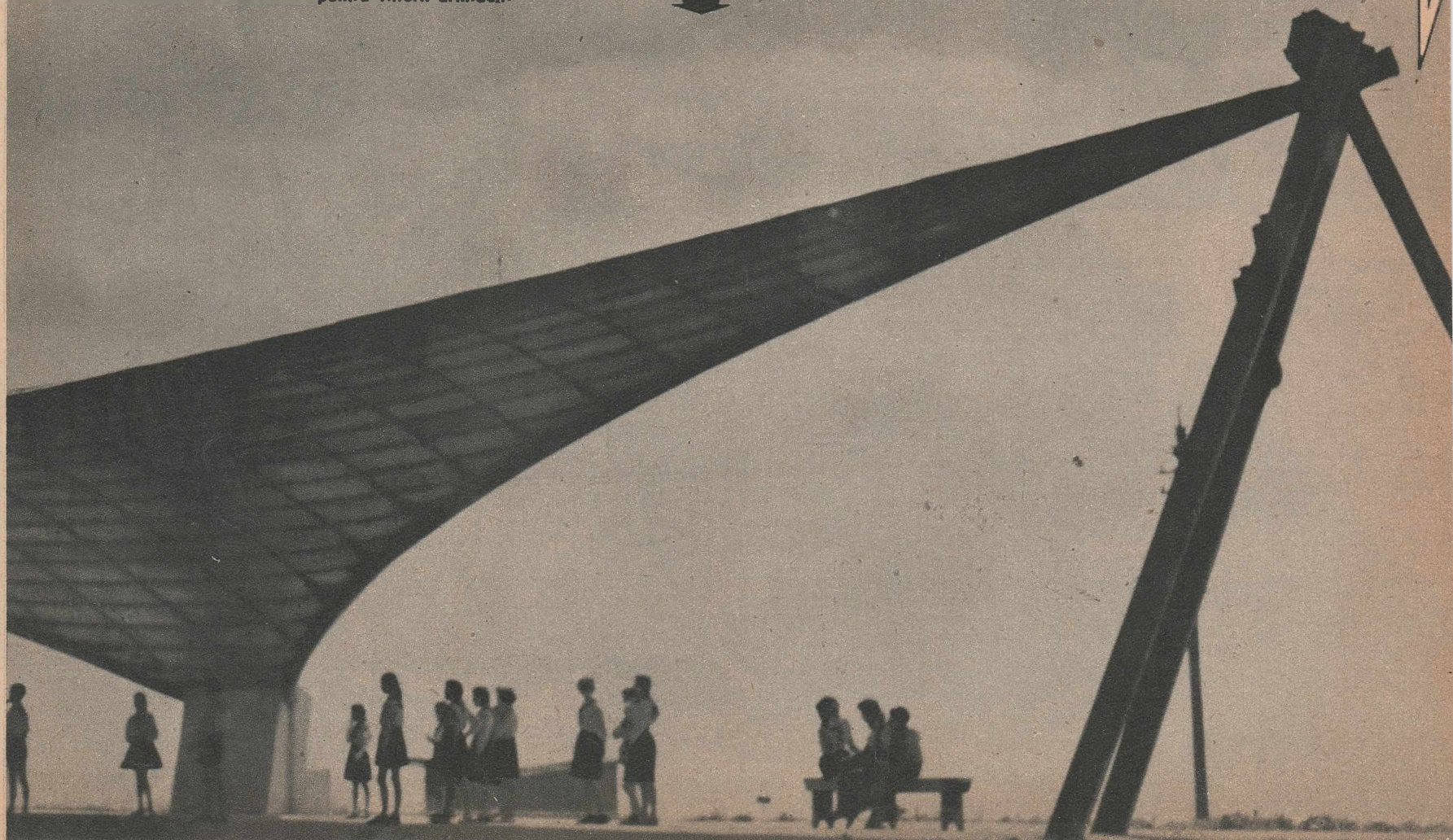
Fotoreportaj de E. DASCĂLU și
Elena GHERA

Un, doi! Un, doi! Gimnastica de dimineață înviorează și dă bună dispoziție.

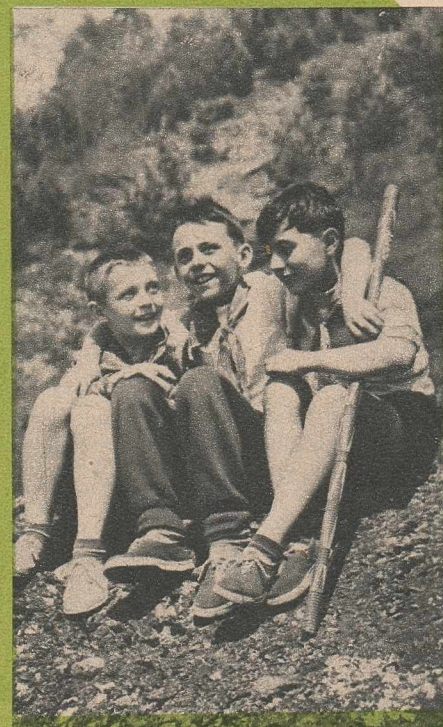
Construcția aceasta de la Costinești a fost făcută ca adăpost umbrat pentru pionieri. Ea poate fi însă considerată și un interesant motiv de inspirație pentru viitorii arhitecți.

Înainte somnului de după-amiază, o scurtă privire prin revistă.

Cîte prietenii trainice nu s-au legat în tabără!...

Sus, mai sus, drapelul patriei scumpe!

Excursia fără aventuri nu e excursie...

DE-AR ȘTI PĂDUREA SĂ VORBEASCĂ

Mecanizarea exploatării lemnului începe cu fierăstrăul electric folosit la doborârea arborilor.

Storia ce urmează a început lângă apele Oltului, undeva în ținutul cu munți blajini și codri bătrâni căruia din străbuni i se spune Loviștea... Este istoria unui fag și a unui brad.

Fagul crescuse pe malurile dinspre soare-apune, iar bradul — pe cele dinspre soare-răsare. Primul — scund și butucănos. Al doilea — înalt și zvelt, asemeni rudelor sale. În ciuda nepotrivilor și a văii ce-i despărțea, erau buni

vecini și mai ales prieteni vechi. Uneori, murmurând greoi și legându-și râmurișul bogat, cei doi tăifășuiau între ei. Iar timpul curgea. Când veneau toamnele, fagul își lepăda fruntea; bradul, mereu verde, se frământa induișoș de soarta tovarășului de peste vale. În zilele de coborîre a iernilor amîndoi încărunțeau. Dar reîntinereau o dată cu ivirea primăverilor.

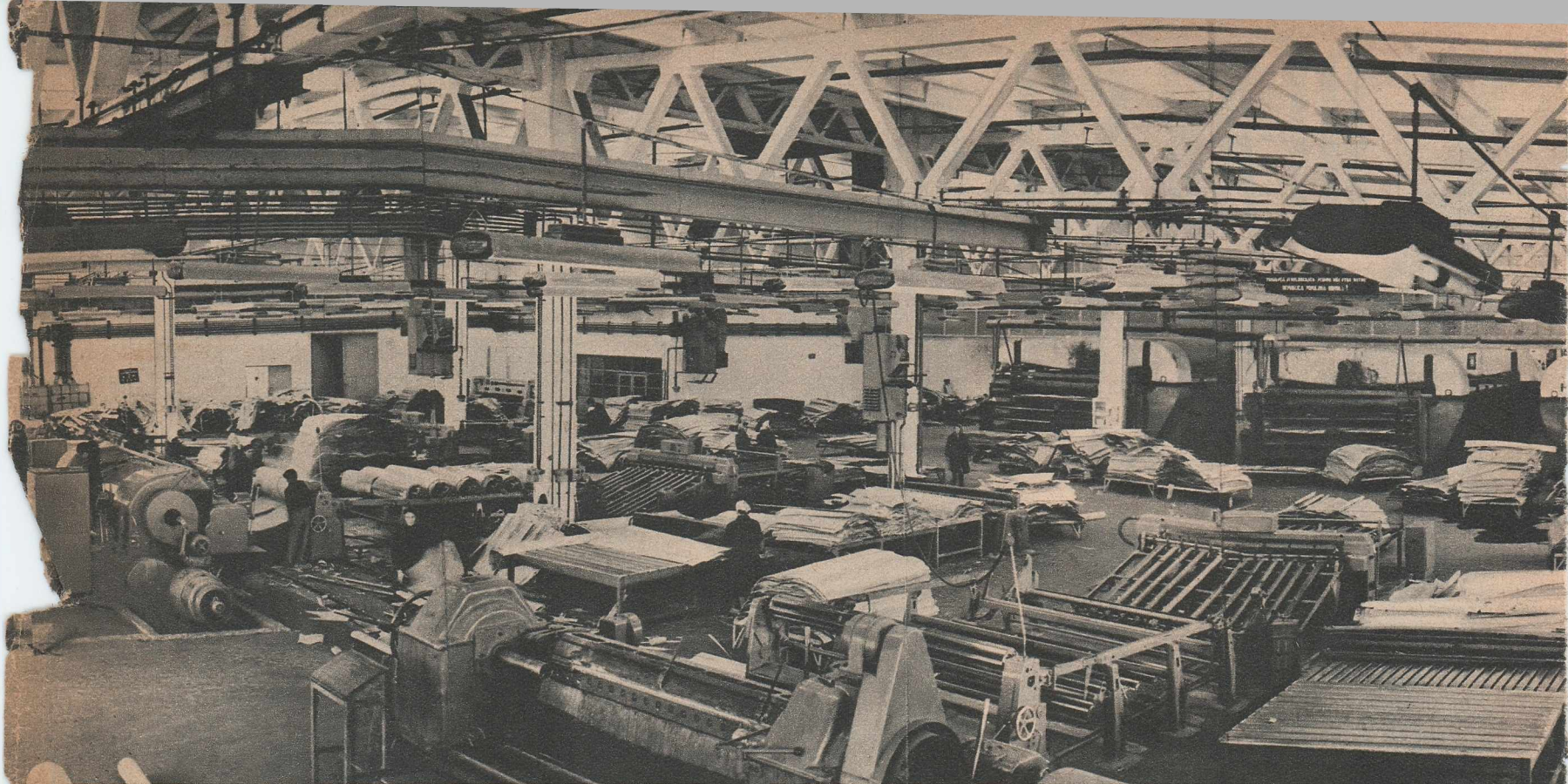
Și a venit ceas de mirare, de neliniște, de amărăciune... Într-o dimineață, de jos, dinspre

sate, s-a ridicat vuiet. Nu era vîntul. Urcau oameni multi îmbrăcați în straie flenduroase, oameni cu fețe bărboase și pămîntii, cu ochi triști, cu securi și topoare atîrnate de brațe.

S-au înșiruit oamenii aceia la poalele împărăției bradului, și-au frecat palmele aspre și și-au ridicat securile... Loviturile au prins a răsuna sec, ritmic, îngnate de ecouri tot așa de seci și de ritmice. Se înfiorau crengile sperioase, cădeau, ca ropotul grindinei, conurile aurii.

Această mobilă produsă de IPROFIL „Tehnica lemnului“ - București reprezintă unul dintre nenumăratele aspecte ale metamorfozei arborilor.

Unul câte unul, copacii au început a se prăvăli, trosnind dureros și răbufnind în țărână. S-a prăbușit cu geamăt și vechiul prieten al fagului. Și-a zbatut vârful ca un ciucure de safir și a rămas întins la pământ. Apoi i-a fost tăiată podoaba ramurilor. Fagul nu l-a mai recunoscut printre zecile de trunchiuri goale și lungi, cu coaja roșcată.

Bradul a fost minat pe calea unei lungi priebegii. Întii l-au legat în lanțuri și l-au tîrît cu

boii. A poposit apoi la un gater, care l-a sfirtecat în felii subțiri și albe. Pe cele mai late și mai curate le-au ales de cele înguste. Apoi scindurile au fost zidite în stivă și ferecate pe platformele unui tren de marfă. Cheresteaua inferioară a fost coborîtă undeva, într-o gară din Bărăgan. Scindura cea bună a fost cărată pe cheiurile Constanței, de unde s-a încărcat pe un vas ce avea s-o poarte pe apele Mediteranei.

De aici, istoria bradului se pierde. Poate să

se fi reîntors, în chip de mobilă, la patria de baștină, poate să fi rămas pe pămînturi străine. Nu se știe. Din cele 3-4 scînduri debarcate în gara din Bărăgan, un țaran pe nume Dumitru Mihalache, dintr-un sat din preajma Dunării, și-a cîrpit coșul căruței, iar după ce, din pricina unor datorii către stat, și-a vîndut calul, a făcut din rămășițele bradului din Loviștea bancă sub salcîmul care-i străjuia poarta.

Aceasta se petrecea prin anul 1936...

Dacă înainte de 1900 toporul s-a purtat totuși cu oarecare îngăduință față de lumea seculară a arborilor, în primele decenii ale veacului XX jaful a căpătat amploare. În goana lor după înavuțire cit mai grabnică, societățile cu capital străin Lomaș, Carpatina, OFA, Fertrinelli și altele doborau fără milă speciile cele mai valoroase, stejarul, gorunul, molidul; exploatau intens bradul, întrucît era ușor de prelucrat; tăiau cu pripa hoțului, ocotînd bazinele forestiere greu accesibile așa-zise „înfundate”. Tăiau neîngăduit de mult: 20-24.000.000 m c anual, adică mult peste capacitatea normală de creștere a copacilor în pădurile țării: cu 20-30% mai mult!

... De-ar fi știut pădurea să vorbească!...

Ce se întimpla cu milioanele de bușteni doborîți? Jumătate din cheresteaua romînească se exporta. Restul? O parte avea soarta băncii de la poarta lui Dumitru Mihalache. O altă parte se prefăcea în hîrtie, iar ce mai prisosea era prelucrat rudimentar în fabricuțe avînd fiecare o forță motrice instalată de 20 CP și 10-15 lucrători.

Importînd mobilă, instrumente muzicale și alte obiecte, România importa de fapt lemnul propriilor săi codri.

Și așa, fagul a fost martorul pieirii nu numai a prietenului său, dar a întregului brădet de dincolo de vale. Pîrîiașul a dispărut. Nu mai plutea în aer mirosul tare de rășină și parcă verile deveniseră mai fierbinți, iar iernile mai geroase. Doi-trei ani mai tîrziu, pe locul pădurii de brad s-a arat și s-a semănat porumb. Pe urmă, spălîndu-se podzolul, n-a mai crescut nimic și locurile au rămas pustii. Căci în perioada dintre cele două războaie mondiale, prin defrișările nesățioase s-au degradat 3 milioane de hectare de teren, din care 700.000 au ieșit definitiv din circuit.

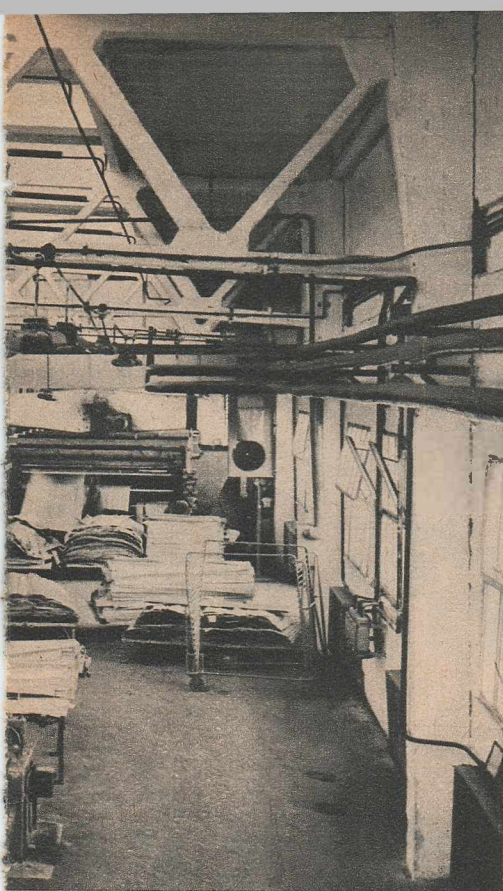
A mai trecut o vreme și s-a auzit urletul gurilor de tun; peste țara Loviștei au brăzdat cerul cîrduri amenințătoare de păsări cenușii...

Și iarăși s-a lăsat liniștea.

Din nou într-o dimineată, de jos, dinspre sate, s-a ridicat vuiet. Nu era vîntul. Urcau tineri mulți. Rămurișul fagului s-a înfiorat

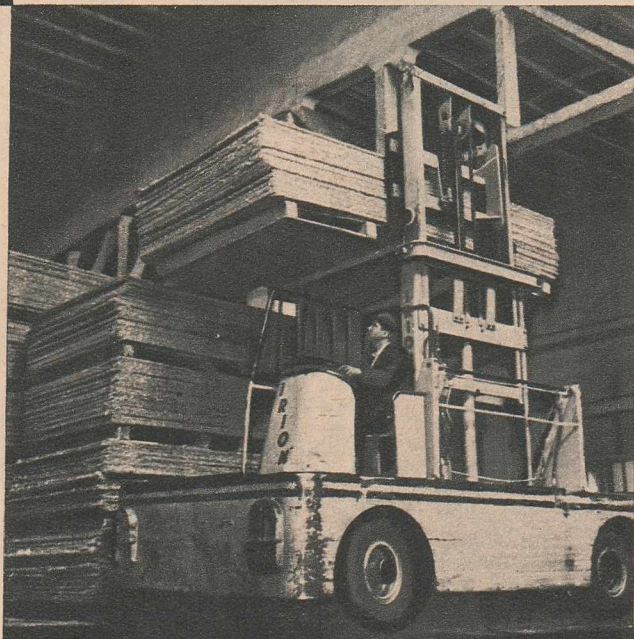
Retezat și decojit, trunchiul de brad pornește spre întreprinderile prelucrătoare.

Aspect obișnuit dintr-o întreprindere pentru prelucrarea lemnului: sectorul de derulare al fabricii de placaj C.I.L.-Preajba.

În magazia fabricii P. A. L.-Brăila, un nou stoc de plăci aglomerate din lemn este gata de expediție.

în zadar. Oamenii aceia nu aveau securi — purtau pe umeri sape și cazmale. S-au înșiruit ca și alții cândva la hotarele fostei păduri de brad. Ce-au făcut? Fagul nu și-a dat prea bine seama. Numai că, după un timp, acolo unde altădată stătea ca o oaste de uriași codrul întunecos de brazi, au crescut o puzderie de brăduși de un verde firav ca de buruiănă crudă. Cum a răsărit codrul acela tînăr? De unde să știe bătrînul fag că între anii 1951-1959 pe întinsul țării s-au reimpădurit peste 850.000 de hectare?...

De-ar ști pădurea să vorbească!...

Dar încetul cu încetul fagul s-a obișnuit cu surprizele. De aceea nu s-a mai tulburat de fel cînd de-a lungul văii de la picioarele sale s-a instalat un funicular; nu s-a tulburat nici atunci cînd lîngă el s-a oprit tăietorul de pădure modern, înarmat cu fierăstrăul electric.

S-a năruit din înălțimea sa la pămînt fără să priceapă din care pricină. Omul i-a pipăit scoarța cu un fel de „ei, te-a durut?”. L-au despărțit de rămuret, l-au împins cu țapinele și, deodată, s-a trezit plutind în văzduh pe odgonul funicularului.

Așa și-a început fagul călătoria.

Aceasta se întîmpla pe la sfîrșitul verii anului 1960.

Schimbările de decor se petreceau repede. Din funicular a fost slobozit în remorca unui

tractor de mare tracțiune. Apoi l-au purtat pe căile de fier ale unui trenuleț forestier. A intrat într-o hală asurzitoare a gaterelor de la Brezoi. Prefăcut în scîndură, a fost îndreptat către București, la noua fabrică de mobilă de la Pipera.

Aici, cheresteaua, crudă încă, a trecut prin dogoarea uscătoriilor mecanice, unde în cîteva ore și-a părăsit toată umezeala. A intrat în dinții fierăstraielei de la croitorie, care taie lemnul în toate chipurile după cum cer felurile desene. A trecut la secția mașinilor de șlefuit care fac să lucească fiecare bucată de scîndură. Astfel gătit și dichisit, fagul a fost împins într-o altă sală, unde a legat trainică frăție cu plopul și salcia transformați în plăci aglomerate. Copacul de pînă mai ieri, încărcat de ani, s-a transformat uimitor de repede în tăblii de pat, uși de garderob, brațe de fotolii. Dar sîntem încă departe de capăt. Urmează o nouă șlefuire. Apoi băițuirea, sprîțuiala automată, lăcuirea și, în cele din urmă, asamblarea, după care faci cunoștință cu garnitura completă de mobilă „București-2”. Anual iau naștere în felul acesta la Pipera 15.000 de garnituri. Dar cîți alți copaci nu suferă aceeași transformare în cadrul fabricilor de mobilă de la Tg. Mureș, de la Iași, Rm. Vilcea, Gheorghieni, Cluj!...

Cîte mii și mii de alte garnituri de mobilă!... Fagul din țara Loviștei, prefăcut în mobilă, își continuă însă drumul. Iată-l într-un camion,

alergînd pe străzile Bucureștiului pînă într-un mare magazin de mobilă. S-ar părea că în sfîrșit aici și-a găsit odihnă pentru un timp. Dar nu. Zilnic încăperile magazinului sînt cercetate de sute de oameni!...

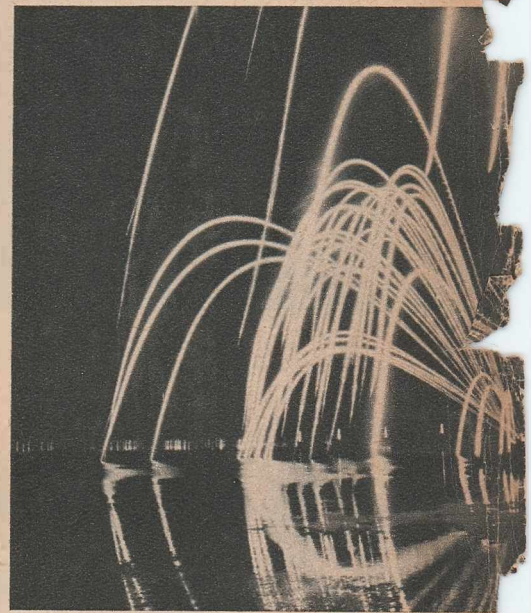
Dumitru Mihalache, țăranul din Bărăgan, astăzi colectivist, umblă îndelung măsurînd din ochi toate tipurile de mobilă. E frumoasă și aceasta din material plastic și metal, e bună și cealaltă din plăci aglomerate, și cea din lemn masiv îl ispitește; dar după o vreme se oprește lîngă una din garniturile „București-2”:

— Asta!

Și fagul a pornit iarăși la drum. Cu camionul, cu trenul și iar cu camionul pînă în satul din Bărăgan, pînă la poarta cu salcîm și cu bancă din trunchi de brad. Pînă în fața prietenului vechi... Greu de spus dacă arborii din pădure, metamorfozați, s-au recunoscut! Doar că un țînc ce țupăia bătînd din palme pe banca aceea o făcea să scoată un suspin surd, ca de tulpină zgîlțită de vînturile iernii. Cine să priceapă ce zicea? Dar zicea ceva? Dumitru Mihalache își căra în casă, ajutat de vecini, mobila cea nouă cu linii elegante și față netedă ca oglinda. Și nimeni nu căsca gura a mirare. Nimeni nu se adunase, ca atunci cu ani în urmă cînd Dumitru Mihalache se tocmea de două ceasuri ca să-și vîndă calul...

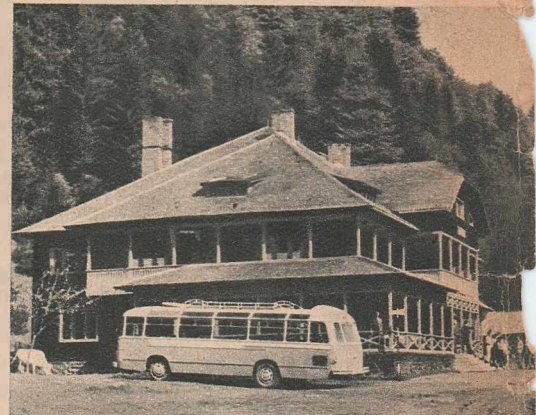
Emil BURLACU

De la fotocorespondenții noștri

SĂRBĂTOARE

Fotografie de inginer GUNTHER PHILIPPI de la uzinele de tractoare „Ernst Thälmann” din Brașov.

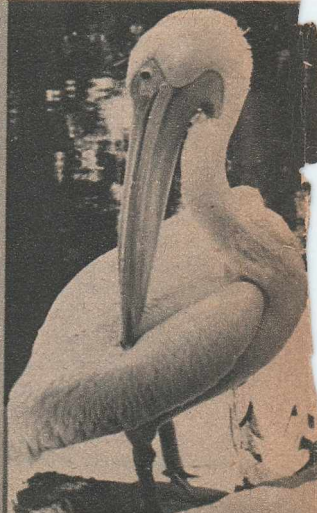

CABANA „VOINA”, situată la 25 km de Cîmpulung-Muscel, ne așteaptă.

Fotografie de ION CRUCEANĂ din comisia de presă a Consiliului sindical regional Argeș.

PELICAN DIN CIȘMIGIU

Fotografie de MIRCEA BĂCANU, salariat al Comitetului de stat al apelor, București.

Drăgaica

La Buzău, vara, către sfârșitul lui iunie, se ține târg mare, durînd din vechime: un hrisov domnesc care statornicește anume plăți îl pomenește în anul 1793; tot din vechi timpuri îi este răspîndită și faima pînă hăt departe, peste ape și sate, către Brăila, către Ploiești, în sus, spre Moldova, și-n spre apus, în megieșiile ardelenesti de peste munte. Tîrgului îi zice Drăgaica.

În urmă cu veacuri, cînd s-a împlinit în răscrucea drumurilor mult umblate, slujea oierilor urcați în munții Buzăului cu stînele la vîratic să-și aducă cu folos lîna la vînzare. Cu timpul rosturile tîrgului s-au lărgit, negustoria a sporit și Drăgaica a ajuns s-adune — cum și-acuma face — în ziua temeiului, la 24 iunie, atîta omenire de-și înzecește Buzăul populația. Vin aici bătrîni care-au apucat Drăgaica de pe cînd grosul tîrgului era iarmarocul, negustoria de vite și mai cu seamă de cai. Vin fete și flăcăi, ispitiți de întîlnire, de veselie și glume, încredințați c-o fustă ori o basma, o pălărie ori o cămașă cumpărată la Drăgaica are anume șart. Vine lume fără de nici o treabă, numai fiindcă așa e rostul: să meargă la Drăgaica mai ales în ziua de temei.

Nespusă bucurie prilejuiește Drăgaica copiilor; o așteaptă cu toții ca pe-un eveniment. Pentru dîșii făgăduiala încă în toil iernii făcută: „Te duc la Drăgaică” e un stimulent strașnic, eficace luni de zile, așa cum „Pentru drăciile tale nu mai pupi tu Drăgaică” e-o înfricoșătoare amenințare în stare să potolească cea mai cumplită zurbă. Așa-i de multă vreme; de

aceea tot omul din satele vecine Buzăului și buzoienii înșiși își amintesc Drăgaica copilăriei lor. Am vorbit cu mulți, oameni în toată firea, și toți mi-au evocat-o ca pe-un miraj al anilor tineri. Drăgaica era hazul panorămiilor, al scrîncioburilor și-al acadelor; era locul unde cumpătul se pierdea și chibzuința banului, mai slobodă, îngăduia petreceri peste an oprite de nevoi. La Drăgaică, cînd aldămașul unei neguțări se prelungea, banul luneca mai iute, lăsînd celor vîrstnici plăcerea paharului, celor mici bucuria bîlciului.

Și fiindcă tîrgul era mare și renumele lui așijderea, după temei Drăgaica se prelungea, ca un ecou, pînă la Mizil, unde din rămășițe se încheaga cu ultime puteri Drăgaica mică.

Cît preț avea tîrgul își spun bătrîni și-o spune toponimia, veche de cînd bunii și străbunii. Către Cislău, sat pe valea Buzăului, un vîrf de munte poartă și azi numele Drăgaica. Localnicii, se zice, coseau aici finul cu care-și hrăneau caii porniți spre Drăgaica.

Cu ceea ce reprezintă azi tîrgul Drăgaica, anunțat prin afișe răspîndite în Buzău și-n toate satele vecine, poți confrunța legendele și basmele și amintirile, și confruntarea nu zice nicicum că renumele tîrgului scade. Ba dimpotrivă. Și-i firesc să fie așa. Lumea sateilor venită la Drăgaica dovedește cu prisosință un nivel de trai necunoscut altădată. La fiecare prăvălie înjghebată aici e îmbulzeală mare: de se vînd jucării ori crățiți, stămburi ori haine de gata, încălțări ori lucruri de parfumerie, tot una-i: lume e peste tot și toată lumea alege ce-alege și cumpără. Nu-i de mirare deci că-n acest an

la Drăgaica au venit cu multă marfă și-au prezentat-o în barăci frumos împodobite, cu firme scrise pe pînză colorată, organizații comerciale din centre destul de îndepărtate: de la Cîmpina, de la Tîrgoviște și chiar din București.

Un vast și pitoresc magazin universal se rînduiește pe laturile cîmpului Drăgaicii, cu mărfurile la vedere, înfățișate ispititor, cu reclamă multă. Privești, alegi cu ochii și cumperi ce poțtești. „Garantat, că-i la stat” — îmi zice o femeie voinică de la Simileasca. Și tot ea îmi povestește de negoțul de altădată, cu furțișaguri la măsurat stămburile, cu marfă lus-

truită „numai așa, să amăgească omul”.

„Acuma nu mai merge; s-a isprăvit cu negustorii de altădată — intră în vorbă un bărbat înalt, spătos, cu o mustață cît un caier. Ce ziceau ei? Las' că la țară merge... Acuma nu-i așa; marfă bună este și la țară. La noi, la Pătîrlagele, e magazin mare, ca la oraș. Găsești ce poțtești. Acuma altfel e rostul, nu mai aștepti un an Drăgaica să-ți iei pantalonii. Găsești chiar acasă...”

Între prăvăliile unde se cumpără într-ales, sînt cuprinse, mai într-o parte, umbrarele unde sfîrșie grătarele încinse pe care se frig mititei și patricieni, fleici și măduvioare.

Urcă fumul către cer ca din niște ruguri de jertfă păgine și peste târg năboiesc mirosuri tari, ațtătoare. La mese rînduite afară în preajma grătarelor restaurantelor improvizate se cinsteste vin și țuică, pe cei cu voie bună mîngîindu-i la ureche, din țîrnieli de scripcă, lăutarii. „Drăgaica-i chîta noastră” — îmi explică unul, arătîndu-și dinții albi ca mărgelele. Cu asalt e luată „gogoșeria” cea plină de miresme și cărucioarele de înghețată și cele cu limonadă. Aici e desfătarea celor mărunței, care mușcă cu atîta poftă din gogoși de le rămîn mustăți albe din pulberea de zahăr vanilat.

Sfîrșie grătarele, mărfurile se strigă, cîntă de petrecere cei de-au întrecut măsura. Peste toată larma bubuie stăpînitoare tromboanele, sună trîmbiți și detună tobe. Dintr-o parte s-aude urutul năprasnic al motocicletei cu care un om se învîrte într-o sferă de sîrmă la „globul curajului”. Copiii se cheamă între ei, rîvnind o jucărie; cer bani să urce în bicicletele și-n automobilele ultramoderne care au

luat locul lebedelor și călușilor caruselului de altădată; unii vor să urce acolo unde-s valurile mării; cei mai mari se dau în „lanțuri”; se prind în zbor, în legănare, se sucesc, se avîntă sperîind cu chiot fetele. Bărcile sînt asaltate; și ghereta unde se trage la semn „să fugă căprioara” și „să iasă mireasa”. Și peste tot e ris și voie bună, petrecere și veselie.

De departe, tocmai din centrul Buzăului, „Drăgaica” se aude. Cu cît te apropii o simți în nări, în forfota celor ce vin și pleacă. O vezi și-n gară, și-n trenurile încărcate de lume, și la autobuze (povestea finului cosit și-a carelor pornite de sub munte spre târg e de demult!). O vezi și-n produsele aduse spre vînzare de colectivîști, și-n socotelile finale ale organizațiilor comerciale, care arată că an de an la Drăgaica oamenii cumpără mai mult. Semn de bunăstare. Ca și petrecerea, ca și voia bună care stăpînește târgul, renumitul târg Drăgaica din Buzău.

Virgil DĂNCIULESCU
Fotografii de Elena GHERA

„Lumea!.. Lumea!.. Ce-i afară zugrăvit, 'năuntru viu și natural!..”

Bună mai e gogoșa asta „înfurlată”!..

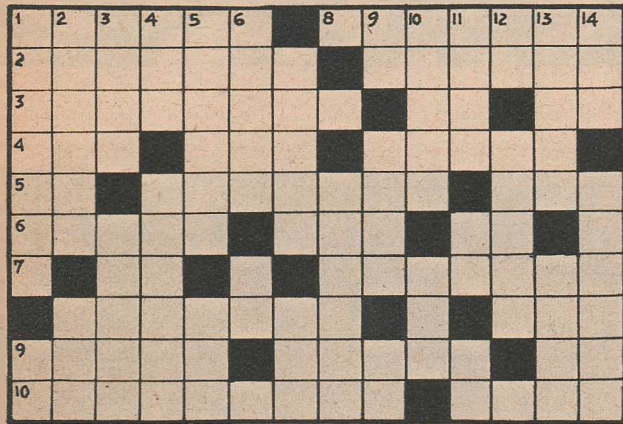

În virtejul lanțurilor...

MOZAIC

MĂSURI ȘI GREUTĂȚI

ORIZONTAL: 1) Campioană la ridicarea greutăților — Se înclină într-o parte și în alta, dar măsoară greutățile. 2) Ușor pentru ușor (pl.) — Boxer român de categorie semigrea. 3) Grea — Pronume — Măsură agrară. 4) A fost odată... — Aicea (mold.) — Numele mai multor regi ai Franței. 5) Soare la vechii egipteni — Greu — Amalgamați în vechea chimie. 6) A ușura — Partea de sus a piciorului calului — Unealta casnică de cea mai mică greutate. 7) Casc! — Măsuri. 8) O energie uriașă, pe care toți oamenii cinștii doresc să o vadă folosită numai în scopuri pașnice — Obicel. 9) Poartă greutățile — Mare foarte mare — Molibden. 10) Grea, semigrea sau ușoară — La fel de mare.

VERTICAL: 1) Un om măsurat — Udrea Constantin. 2) Mare pe mare — Interjecție. 3) Vas pentru apă făcut din doage de brad — Înțelege ușor. 4) Perioade de timp — Piese metalice grele ce

fixează vasul. 5) Ulei de ricin — Migălos... la început. 6) Prietene — 3, 14. 7) Scolărită — Formă vocală. 8) Tovarăși de muncă (trans.). 9) Anton Negrea — Localitate în Norvegia — Vocală dublă. 10) Ușor — Acea. 11) Are cap ușor — Armăsar — Pronume. 12) Număr (abr.) — Din neamul iacutilor. 13) Mic depozit de fasole — Mare și tare. 14) Riu în Elveția — Cu privire la albine.

Dezlogarea jocului „PE ÎNTINSUL HOLDELOR”, apărut în numărul 26

ORIZONTAL: 1) Bărăgan — Mană. 2) Arie — Seceris. 3) Tauri — Ceres. 4) Ot — Azot — T-Ac. 5) Z — Irigații — O. 6) Arse — Or — Ceam. 7) Op — Erete — Rb. 8) Sărași — R — Laa. 9) Adăpa — Felah. 10) Levăntică — In. 11) C — Irsa — Umede. 12) Acte — Potecă.

NOUȚĂȚI FILATELICE

Din țările independente ale Africii

Republica Mali a emis o serie de patru mărci postale cu un nominal total de 545 de franci. În desenele lor sînt reproduse portretul primului ministru Moukoko Keita și al președintelui republicii, Mamudu Konate. Tot poșta Republicii Mali va pune în circulație două valori pentru poșta aeriană, de 100 fr. și 500 fr., ale căror desene reproduc moscheia Sankora din Tombuctu și, respectiv, o vedere panoramică a capitalei Bamako.

Republica Senegal a emis o marcă postală de 25 fr. prilejuită de „Sărbătoarea independenței”. Sînt în curs de pregătire o serie curentă cu imagini sportive și o alta de poșta aeriană ale cărei imagini reproduc păsări exotice.

Dintre celelalte țări independente africane care au mai emis noi mărci postale, amintim: Congo, Republica Tunisiană, Coasta de Fildeș, Republica Malgășă ș. a.

V. T.

GALANTANIUL

Acesta este denumirea unui alcaloid obținut din „Galantus” — ghiocelul din Caucaz — de un grup de colaboratori ai Institutului de cercetări științifice chimico-farmaceutice din U.R.S.S. După cum a reieșit din experiențele făcute, această substanță are proprietatea de a restabili transmisia neuro-musculară alterată de diverse boli, de a crește tonusul musculaturii netede și de a intensifica secreția glandulară. Astfel, galantaniul s-a dovedit un preparat util în terapia unor maladii ca: miasteniile, miopatiile și a unor tulburări funcționale ale aparatului locomotor. Combinat cu gimnastica medicală, ameliorează funcțiile motorii și starea generală a copiilor care au suferit de poliomielită. În prezent noul medicament a intrat în producția întreprinderilor chimico-farmaceutice din Moscova și Tașkent.

fluença cărora încetează de a acționa ca agenți patogeni; inactivate, ele sînt inoculate de pildă unui embrion de găină, ale cărui celule, apărîndu-se, fabrică o proteină; această substanță — care a fost denumită „interferon” — este separată, purificată și apoi experimentată asupra virusurilor.

În timpul experiențelor s-a văzut că interferonul este un mijloc profilactic eficient, activ

În ce privește diferitele specii de virusuri și inofensiv pentru țesuturile organismului. Dacă menționăm că printre virușii se numără maladii ca gripa, encefalita, poliomielită și variola, este suficient pentru a înțelege largă scară de acțiune a interferonului.

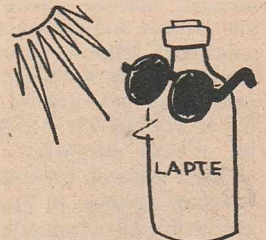
Experiențele continuă în scopul perfecționării acestui preparat, pentru folosirea lui în terapia virozelor.

CE CULOARE PREFERĂ LAPTELE?

O NOUĂ MAȘINĂ PENTRU DIAGNOSTIC

În cadrul Institutului de cercetări în domeniul științelor matematice de pe lângă Academia de Științe a R. P. Ungare a fost realizat un aparat pentru determinarea obiectivă a gradului de compensare la bolnavii de tuberculoză. Acest aparat stabilește starea funcțională a organismului bolnavului, precum și capacitatea de muncă — adică măsura în care organismul și-a putut menține sau dobîndi echilibrul.

Confruntarea datelor de diagnostic, a radiografiilor, analizelor, relațiile bolnavului etc. iau mult timp, iar concluzia depinde în mare măsură de părerea subiectivă a medicului. Aparatul realizat de cercetătorii maghiari — numit electroclasificator — îndeplinește toate aceste operații pe baza unui program ce cuprinde peste 800.000 de date inițiale.

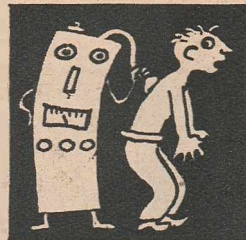

ANVELOPE FĂRĂ CAMERE

În S.U.A. — serie ziarul „The Financial Times” — se experimentează anvelope de automobil, confecționate din cauciuc sintetic, fără camere. Aceste anvelope sînt fabricate prin turnarea cauciucului sintetic lichid în matrice, după care sînt uscate în cuptoare.

Anvelopele de cauciuc sintetic sînt translucide și pot fi livrate în diferite culori.

Firma care le fabrică afirmă că anvelopele au fost încercate la viteze pînă la 100 km pe oră, dar că mai este nevoie de cel puțin zece ani pînă la fabricarea lor pe scară industrială.

ÎMPOTRIVA VIROZELOR

În cele două decenii de cînd există, penicilina ca și celelalte antibiotice descoperite ulterior au luptat cu succes împotriva a numeroase microorganisme. Ele s-au dovedit însă mai puțin eficiente în fața virozelor.

Colectivul laboratorului de noi antibiotice de pe lângă catedra de microbiologie a Institutului central de perfecționare a medicilor din U.R.S.S. se preocupă în prezent de elaborarea unor preparate menite să lupte împotriva virozelor. Iată și una din metodele de lucru ale acestui colectiv: virusurile sînt supuse radiațiilor ultraviolete, sub in-

POȘTA REDACȚIEI

DORIN DORINA — PITEȘTI. Trimiteti adresa dv. exactă și dați-ne unele lămuriri în legătură cu neajunsul de care suferiți. Veți primi prin poșta îndrumările cerute.

ION LUPASCU — S.M.T. RĂDĂUȚI. În numerele viitoare ale revistei noastre veți găsi la rubrica „Introducere în filatelie” răspunsuri la problemele care vă interesează.

Vom publica la rubrica respectivă dorința dv. de a face schimb de cărți postale ilustrate.

AVRAM SOARE — Rm. VÎLCEA. Nu toate informațiile comunicate de dv. sînt destul de interesante, iar cele ce au această calitate au mai fost publicate.

VECHI ABONATE — LIPOVA. Luați legătură cu unitățile industriei locale.

TOV. EUGEN DONEA — HUȘI ȘI MIRCEA ȘTIRBU — CĂLĂRAȘI. Vă rugăm să ne comunicați adresele dv. pentru a vă putea răspunde la întrebările puse.

MORĂRU GHEORGHE — ABRUD. Pentru funcția pe care o ocupați în prezent aveți nevoie de studii medii. Cele 4 clase profesionale sînt, desigur, valabile pentru alte funcții, dar aci se cer studii medii complete.

CITITORII CĂTRE CITITORI

Paraschivescu Ștefan, elev anul III, Școala de meserii, Rimnicul Sărat, str. Maiakovski nr. 4, dorește să corespunde pe teme de viață școlară și să facă schimb de cărți postale ilustrate.

Următorii cititori doresc să corespunde pe diferite teme și să facă schimb de cărți postale ilustrate:

Barbu Ion, elev anul II, Centrul școlar agricol Mizil, str. Mihai Bravu nr. 136; Ialoba Rica și Nan Marcia, învățătoare, Școala de 7 ani din comuna Bordsuani, raionul Fetăști, regiunea București; Volovei Eleonora, elevă cl. a XI-a, Brașov, str. Bernath Andrei nr. 34; Ștefan Viorica, studentă, București, str. Matei Voevod nr. 75, raionul 23 August.

Următorii cititori doresc să facă schimb de cărți postale ilustrate: Iancu Rodica și Ureche Eliza, studente, Timișoara, str. Politehnicii nr. 2; Bloanță V. Ion, elev anul III, grupul școlar „Electroputere”, Craiova, str. Stalingrad nr. 220; Ghencuanu Maria, elevă, Satu-Mare, str. Ecaterina Teodoroiu nr. 12; Ziman Otilia, elevă cl. a XI-a, Satu Mare, str. Pictor Grigorescu nr. 32; Micu Rieșuță, elev, București, Șoseaua lăncului nr. 67, raionul 23 August; Burcea Virginica, elevă cl. a XI-a, Școala medie Costești, reg. Argeș.

COLȚUL COSMETICIENEI

Porii dilatați

Folosirea cremelor grase și hrănitore — de altfel necesare în îngrijirea pielii — poate provoca adesea dilatarea porilor. Porțiunile care în mod obișnuit suferă acest neajuns sînt: fruntea, nasul, aripile nasului și bărbia, adică acele porțiuni ale feței unde pielea este mai grasă. Spre a evita asemenea neplăceri, se recomandă ca, paralel cu aplicarea cremei hrănitore, să se aplice și un astringent.

Un bun astringent, care are efect sigur și este în același timp foarte puțin costisitor, e zeama de lămție care are în plus și calitatea de a albi și înfrumuseța pielea.

Întrebuințați lămția dimineața, după ce crema de noapte și-a făcut efectul hrănitor asupra pielii. Tratarea tenului cu zeamă de lămție se face înainte de a

întinde crema de fond pentru fard. Acțiunea lămții va fi și mai folositoare, dacă după aplicarea ei se vor folosi comprese cu apă rece, ținute pe obraz cel puțin 5-10 minute.

Pentru că am pomenit de calitățile cosmetice ale lămții, să nu trecem cu vederea alte produse vegetale cu însușiri asemănătoare. Astfel, fragii — aceste minunate și parfumate fructe — sînt elementul de bază al unui excelent preparat cosmetic. Se obține din câteva boabe mari de fragi zdrobite bine, la care se adaugă zeama unui sfert de lămție (în cazul unui ten gras) sau o linguriță cu lanolină (dacă, dimpotrivă, epiderma ce urmează a fi tratată este uscată). Se răstoarnă compoziția pe un tifon și se aplică pe față. Se menține 10-15 minute. Se ridică apoi compresa, se spală fața cu apă caldută și apoi rece, după care se trece la machiaj.

Georgeta MĂLIN

De vorbă cu medicul

Arterioscleroza (II)

(profilaxie și tratament)

Profilaxia arteriosclerozei trebuie instituită la persoanele care au depășit vîrsta de 50 de ani, la hipertensivi și la persoanele provenind din familii de hipertensivi sau arteriosclerotici. O bună profilaxie poate preveni apariția bolii. Prevenirea infecțiilor, și în special a celor provocate de reumatism, reducerea alimentelor bogate în colesterol, tratarea din timp a hipertensiunii arteriale pot apăra organismul de apariția bolii.

În tratamentul arteriosclerozei o importanță deosebită o au condițiile de viață și alimentația. Munca ordonată și alternarea acesteia cu odihna necesară, folosirea timpului liber pentru destinderea organismului prin plimbări, viață în aer liber, exerciții fizice (cultură fizică și sport), o igienă riguroasă a somnului sînt factori care tonifică organismul, mențin o funcție bună a inimii și o circulație normală a sîngelui în artere.

Consumul de alimente bogate în colesterol cum sînt: viscerale de animale, gălbenușul de ou, ciocolata, cacao, laptele și derivatele lactice trebuie să se limiteze, iar în formele evolutive ale bolii se suprimă cu totul. În prepararea alimentelor se va înlocui untura cu uleiurile vegetale. Untul se permite în cantitate de maximum 30 gr pe zi, iar carnea slabă în cantitate de 150 gr pe zi, fiartă sau friptă la grătar după fierberea ei. Se va evita consumul exagerat de dulciuri. În caz de asociere a arteriosclerozei cu hipertensiunea arterială, se va reduce consumul de lichide la 1.200-1.400 ml pe zi. Sarea se va reduce la 4 gr pe zi (în care este cuprinsă și sarea conținută de alimente în mod natural). Este recomandabil ca din cînd în cînd să se facă zile de consum exclusiv de legume și sucuri de fructe. Aceasta pe perioade de 2-4 zile, cînd bolnavul va sta în repaus la pat. Se permite consumul în cantități mici de condimente, ceai, cafea sau vin alb.

Sînt interzise cu desăvîrșire conservele, afumăturile, vinatul și, în general, alimentele greu digerabile. Bolnavii trebuie să prefere un consum mic de alimente la intervale de timp mai mici, dar regulate. Constipația trebuie evitată.

Tratamentul medicamentos se aplică de la caz la caz de către medic. Se folosește iodul numai în perioadele calde ale anului, cu timp frumos și stabil. Recomandăm iodazin în soluție (10-20 picături de 2-3 ori pe zi în doze progresive sau injecțiile de iodazin, cite o fiolă zilnic intramuscular). Astăzi se folosește pe o scară largă heparina. O acțiune favorabilă o are vitamina C 200 în doze de 3-5 tablete pe zi. Dar, încă o dată, tratamentele medicamentoase se fac sub strictă supraveghere medicală, cu controale de laborator la 2-3 zile.

Se recomandă tratamentul balneo-climatic cu ape iodate sau carbogazoase, în stațiuni cu o altitudine care să nu depășească 800 de metri.

Dr. Silviu GHEREA

recent consfătulrea dintre delegația de poști sovietici și zile și contemporaneitate”.

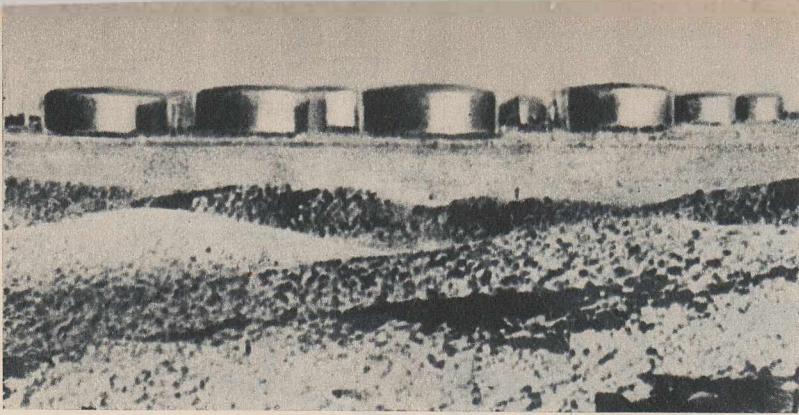

OPERA „ORFEU” de Gluck a fost prezentată în premieră la Teatrul de Operă și Balet al R.P.R., sub conducerea muzicală a dirijorului Mihai Bradiceanu. În fotografie: Elena Cernel (Orfeu) și Maria Șindilariu (Euridice).

ÎN PRACTICĂ la întreprinderea „Klement Gottwald”, studenții Dinu Manea și Vasile Rădoi de la Facultatea de electrotehnică a Institutului politehnic București cercetează o piesă executată de ei sub îndrumarea strungarului Barbu Petre.

INSTANTANEU de la consfătulrea apicultorilor, care are loc la București, cu tema „Valorificarea culesurilor timpurii”. La consfătuire participă reprezentanți ai apiculturii din 9 țări și ai organizației internaționale „Apimondia”.

Paisaj din Kuwait: nisip și petrol.

Micul comentariu

GĂINA CU OUĂ DE AUR ȘI MONOPOLURILE ANGLO-AMERICANE

de Florica ȘELMARU

La 19 iunie, avea loc un schimb de scrisori între guvernul Marii Britanii și emirul Abdallah as-Salim as-Sabbah al Kuwaitului. Documentele consemnau abrogarea tratatului din 1899, în baza căruia Marea Britanie exercita protectoratul său asupra micului principat arab. Urma ca la 1 iulie Kuwaitul să-și proclame în mod festiv independența.

Festivitățile n-au mai avut loc. La 1 iulie, orele 7.05 ora Kuwaitului (9.05 ora noastră), debarcau în Kuwait trupe britanice. Folosind cu promptitudine încordarea intervenită în relațiile dintre Kuwait și Irak, guvernul britanic lua cu o mână (înarmată) ceea ce dăduse cu cealaltă (care semnase documentul solemn din 19 iunie). Sub pretextul, firește, de a „apăra” independența kuveitănă...

Explicația acestei brusce treceri a Kuwaitului în prim plan al scenei internaționale: micul principat de la subsuara răsăriteană a Peninsulei Arabice, mai mic decât o regiune de a noastră, este al patrulea producător de petrol de pe glob, al treilea în lumea capitalistă (după S.U.A. și Venezuela). Zăcămintele din Kuwait sînt de altfel nu numai bogate, dar și deosebit de rentabile: situate la mică adîncime, conținuturile sunt ușor de accesat și se amortizează în Kuwait într-o săptămînă și aduce apoi în medie vreo 10 milioane dolari pe an...

În profitul cui? Făcînd un calcul... original, trimisul ziarului parizian „Le Monde” împarte cele peste 150 milioane de lire sterline pe care „Kuwait Oil Co” le-a plătit ca redevențe în 1960, la numărul de cetățeni al minusculei principat și conchide că aceasta „reprezintă teoretic venitul mediu pe cap de locuitor cel mai înalt din lume”. Teoretic, într-adevăr. Pentru că atunci cînd se referă la aspectele concrete ale acestui „cel mai înalt venit mediu”, media pare a se defini mai cu seamă pe cap de senior feudal: „palatele emirilor și scicilor sînt pline vîrf de covoare persane, de blănuri și giuvaeruri venite direct din rue de la Paix*”, tot

* Stradă pariziană, celebră prin magazinele ei de lux.

lor le sînt destinate „tonete de refrigeratoare, Cadillac-uri, instalații de aer condiționat” care „se debarcă zilnic” în Kuwait, al lor e „luxul insolit” pe care-l descrie corespondentul.

Această „frenetă de cheltuieli” nu izbutește de altfel să epuizeze veniturile pe care petrolul kuveitan le aduce feudalilor locali, deveniți și businessmen. Conturile lor la băncile londoneze reprezintă, după mărturia aceluiași ziarist, „un procent apreciabil al rezervei totale ale trezoreriei britanice”. Or, în ciuda fastuoaselor lor venituri, emirii și scicilor sînt doar figuri de mîna a doua în ierarhia petrolieră. Se poate deduce de aci la ce nivel se situează profiturile adevăraților stăpîni, monopoluri membre ale puternicului cartel internațional al petrolului, care din 1928 grupează principalele opt companii petroliere ale lumii capitaliste, cu nenumăratele și variatele lor filiale și subfiliale.

Concret, în Kuwait domnește deja menționata „Kuwait Oil Co”, al cărei capital aparține în proporție de cîte 50% companiei „British Petroleum”, controlată de guvernul Marii Britanii împreună cu cele mai importante bănci și monopoluri britanice, și companiei americane „Gulf Oil Corporation”, legată de foarte puternica „Standard Oil of New Jersey”.

Trebuie adăugat că interesele monopolurilor britanice sînt sporite prin faptul că micul principat furnizează 36% din importul de petrol al Angliei și în general prin complexa rețea a legăturilor economice dezvoltate de-a lungul a peste 60 de ani de protectorat.

Așa încît de la Londra a pornit ordinul de debarcare în Kuwait, destinat să păstreze găina cu ouă de aur în ograda marilor monopoluri anglo-americane. Washingtonul, după o știre transmisă chiar în ziua debarcării de un corespondent al agenției France Presse (care se referă la o declarație a purtătorului de cuvînt al Departamentului de Stat), fusese însă „pus la curent cu hotărîrea britanică” — pe care o „aprobăse tacit”.

E limpede că „hotărîrea britanică” și „tacita aprobare” americană sînt departe de a făgădui o scădere a încordărilor din orientul apropiat și mijlociu.

La cererea insistență a populației, guvernul japonez a aprobat importul de vaccin antipoliomielitic sovietic, care s-a dovedit superior vaccinului american. În fotografie: mame japoneze aducîndu-și copiii la un centru de vaccinare antipoliomielitică cu vaccin din U.R.S.S.

A încetat din viață, în urma unui accident, marele scriitor american Ernest Hemingway. Autor a numeroase lucrări literare, Hemingway și-a câștigat prețuirea a milioane de cititori din întreaga lume, datorită umanismului și înaltei măiestrii artistice a operelor sale.

Huliganii rasisti din S.U.A., care se dedau nestingherii la violențe împotriva populației de culoare, li s-au alăturat și membri ai gărzii naționale dintr-o serie de state americane. În fotografie: trupe ale gărzii naționale din statul Alabama întîmpină cu baloneta la armă pe participanții la caravana „călătorilor libertății”, organizată în semn de protest împotriva segregăției rasiale.

foto-cronica
FLACĂRII

Grevă la uzinele de automobile „Ford” din Dagenham (Anglia). În fotografie: aspect de la un miting al greviștilor.

FLACĂRA REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

ANUL X, nr. 27 (319)
8 IULIE 1961

ABONAMENTE:
3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

Redacția: BUCUREȘTI

Plaza Scintei 1
Casa poștală: 3507, of. 33.
Tel. 17.60.10, int. 1744

Tipărită la Combinatul
Poligrafic Casa Scintei
„I. V. Stalin”.

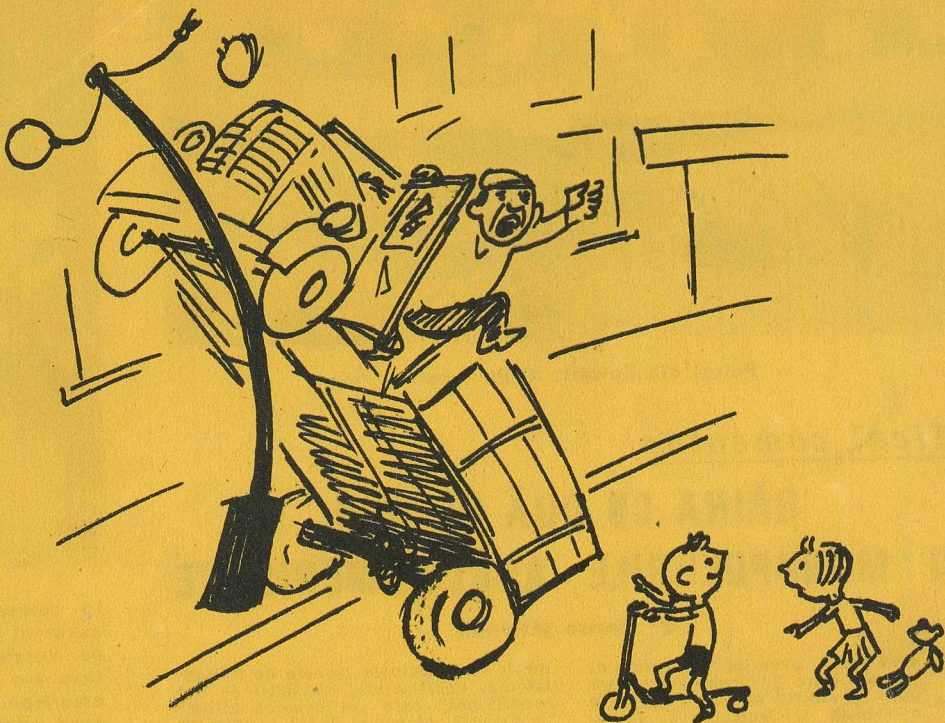
COPERTA I: fotografiile de E. IAROYICI
Prezentarea grafică: Ion VULPESCU

PREȚUL REVISTEI 2 LEI

Cu mijloace locale...

Desen de Emanoil MIHĂILESCU

— E furlos, fiindcă era cît p-acî să-l tamponex.

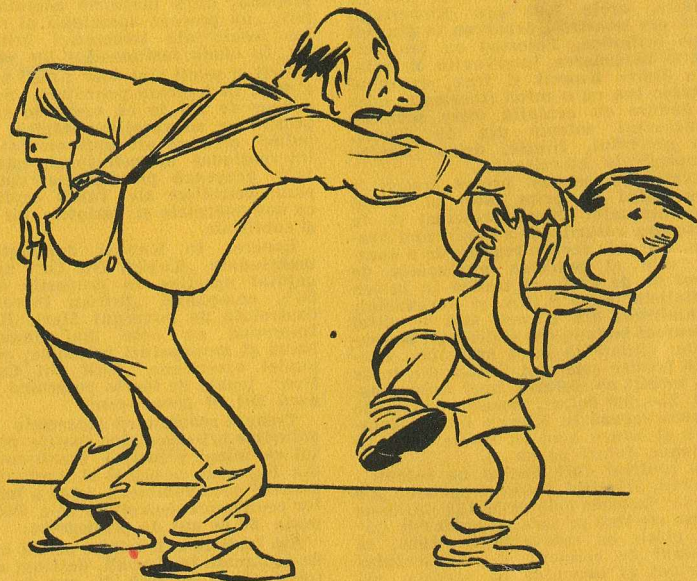
Desen de E. ARNO

UMOR

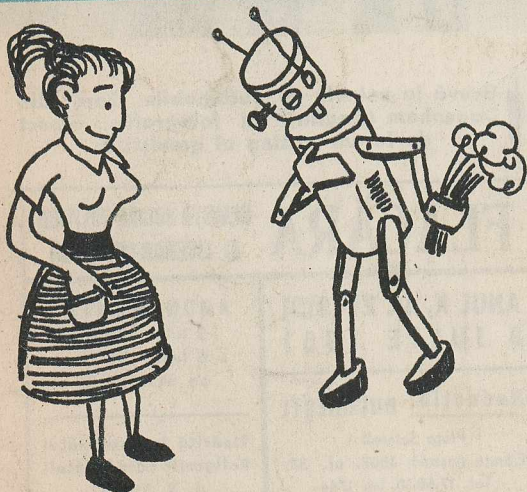
Rămas bun.

(Din „Panorama” — R. P. Polonă)

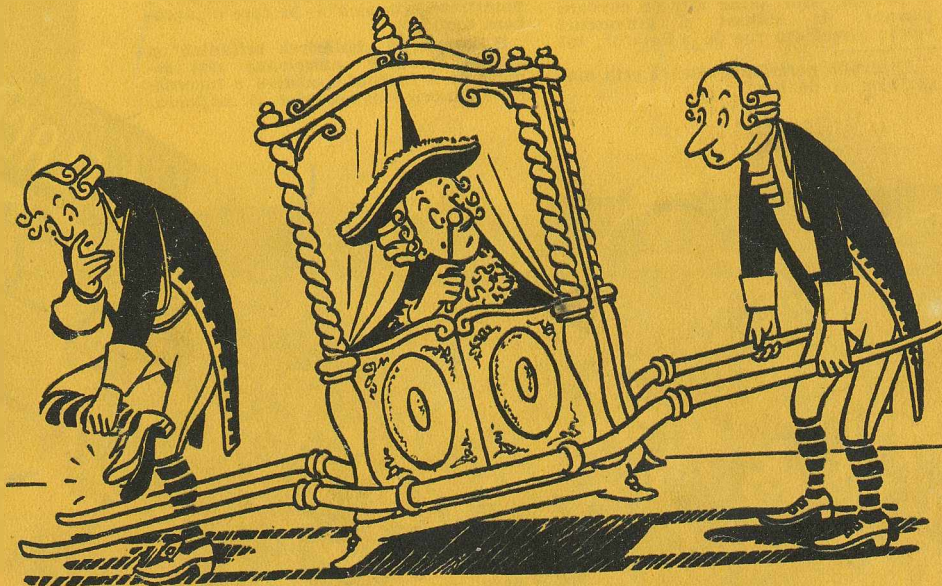
— Cine te-a învățat să spui măgar, boule!!!

Desen de A. RIK

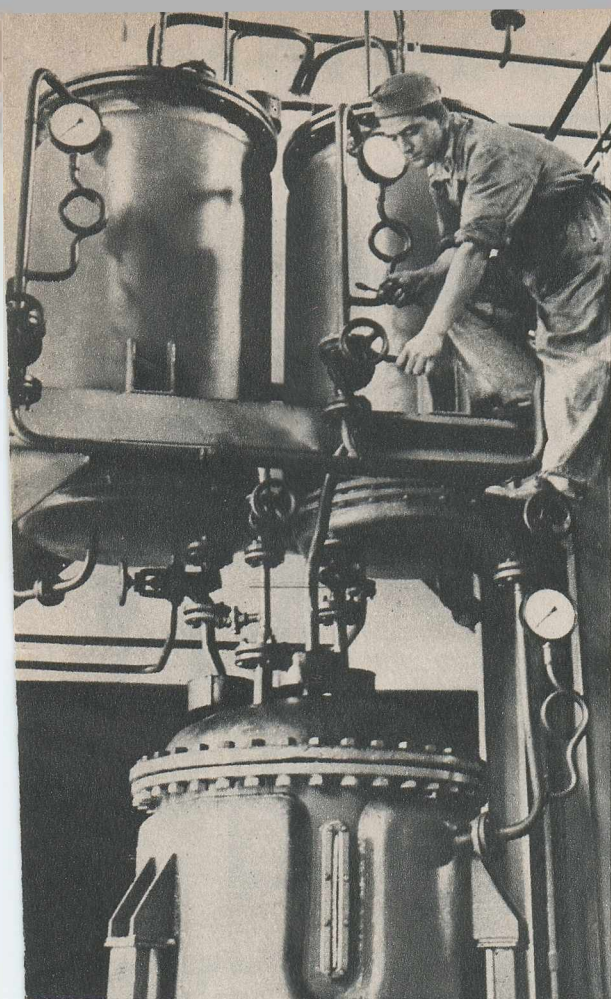
— Sînt dezolat, iubito, am întîrziat cu 0,00710 minute!

(Din „Les nouvelles de Moscou”)

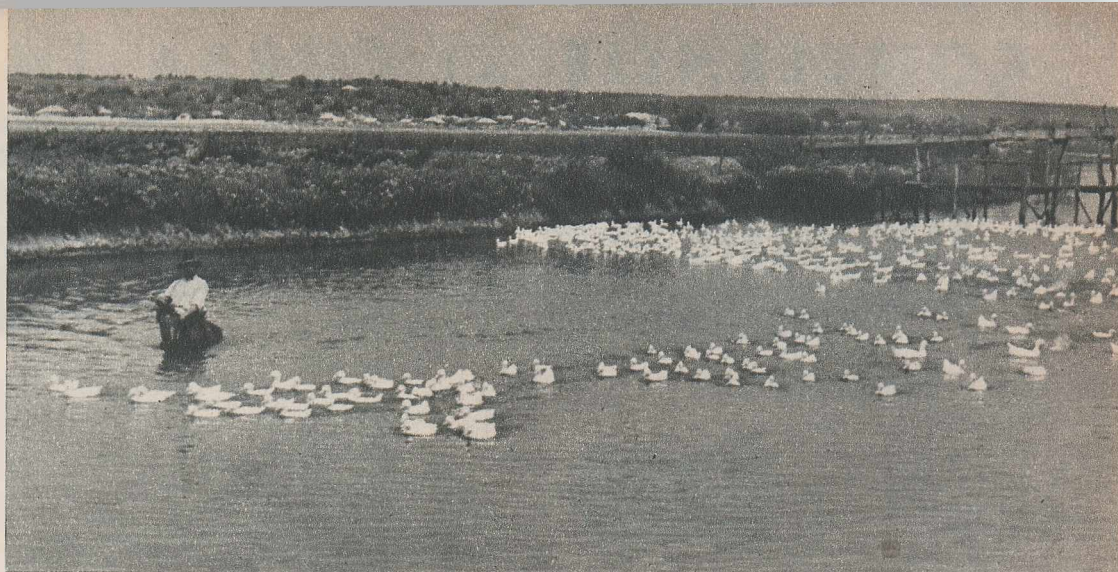
— Ce s-a întîmplat?
— A plesnit un cauclic din față...

Desen de A. RIK

↑ LA UZINELE CHIMICE „9 MAI” DIN CAPITALĂ — în zilele în care s-au ținut lucrările ultimei plenare a Comitetului Central al P.M.R. — a intrat în funcțiune o nouă secție de erbicide. Așa cum subliniază raportul prezentat de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, o largă răspândire trebuie să aibă pe viitor folosirea erbicidelor — plivitul chimic — deoarece acesta constituie mijlocul cel mai puternic în combaterea buruienilor. În fotografie, comunistul Marin Kunzelman de la uzinele „9 Mai”, pregătind încărcarea acidului monoclor-acetic, intermediar la fabricarea erbicidului diclordon sodic, destinat culturilor cerealiere.

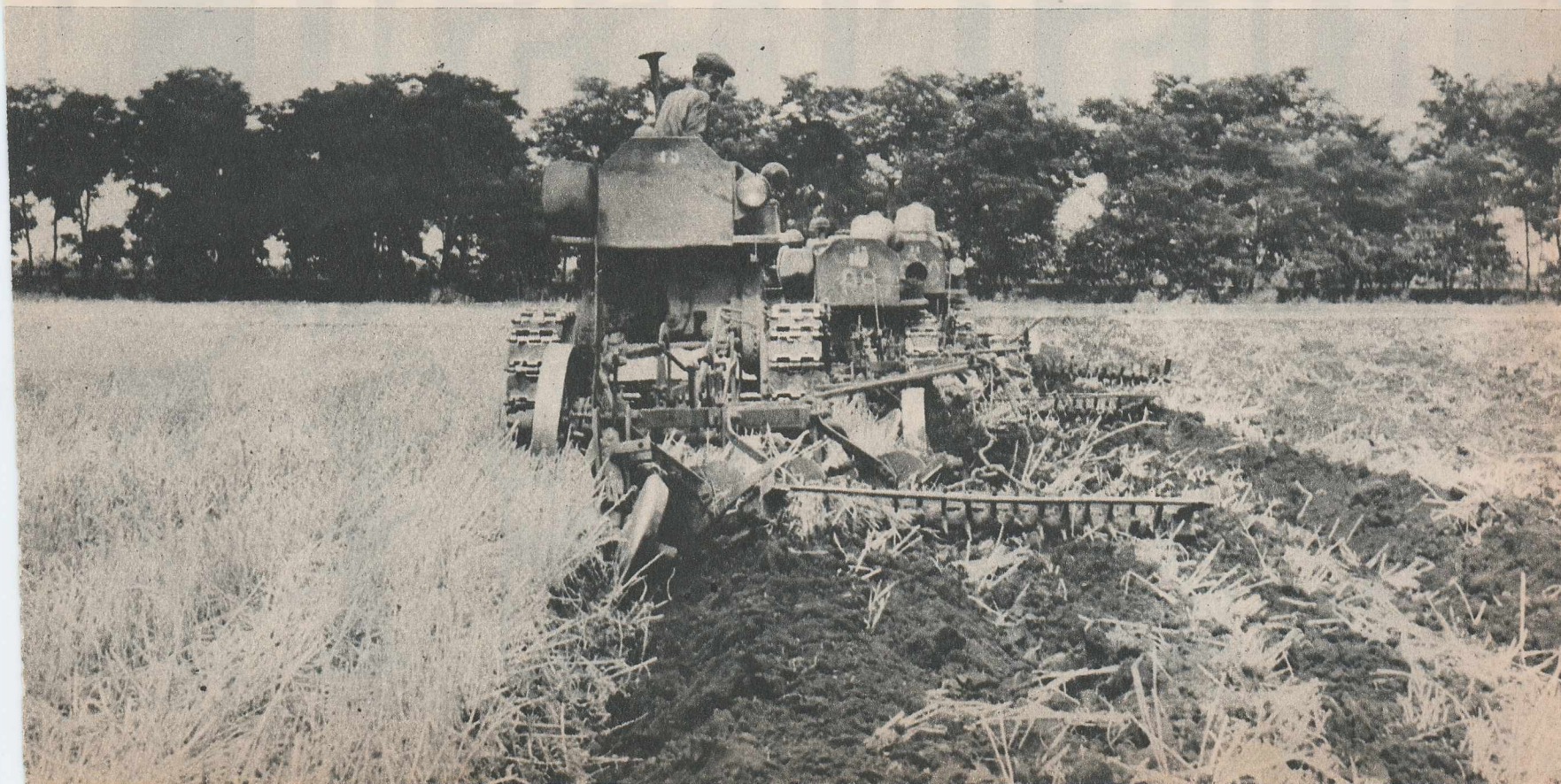
MECANIZATORII DE LA S.M.T. FETEȘTI au început arăturile de vară după ce au terminat campania de strângere a recoltei. În proaspetele miriști ale gospodăriei colective din comuna Ștefan cel Mare, regiunea București, brigada lui Nicolae Drăgan execută arături pentru însămînțarea porumbului furajer. Foarte bine! Aceasta înseamnă că într-un an colectivității vor smulge de pe același pământ două recolte.

↑ CREȘTEREA PĂȘRILOR ADUCE VENITURI ÎNSEMNATE fără cheltuieli mari, lată constatarea pe care au făcut-o colectivitățile din Cocargeaua, ralonul Fetești. În acest an numărul păsărilor a sporit considerabil. De reținut: la ora actuală, gospodăriei îi revin 645 păsări la 100 de hectare. Deși s-au străduit, nici fotoreporterul, nici crescătorul Vasile Ion — cu toate că era călare — n-au reușit să adune toate rațele gospodăriei.

Fotocronica FLACĂRII

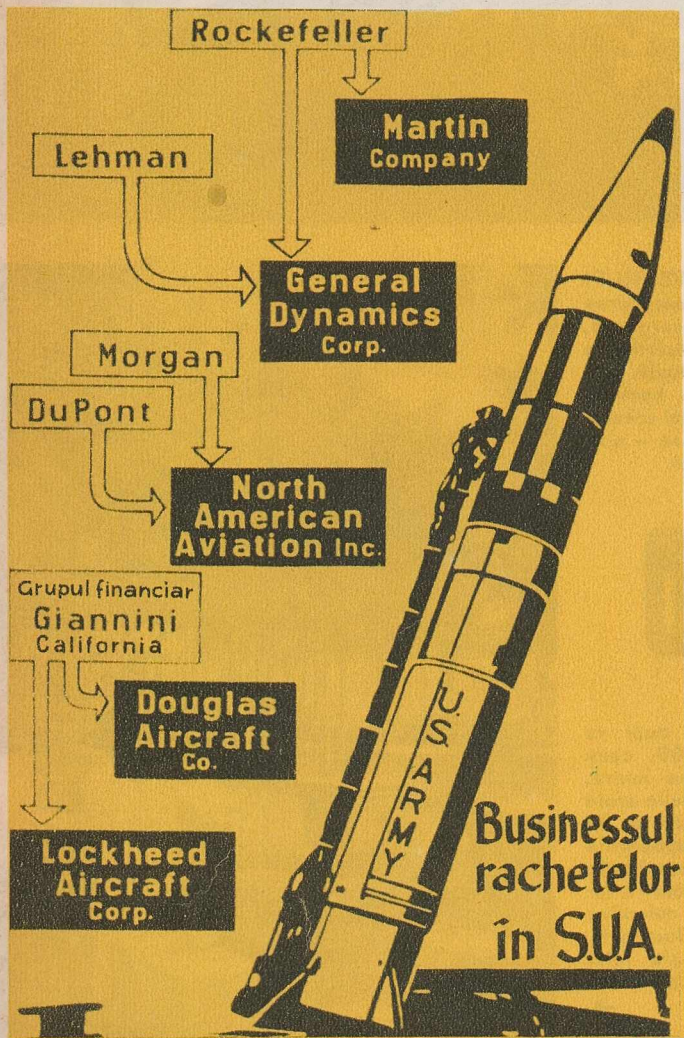
ÎN URMĂTORII 3-4 ANI numărul de stupi va trebui să crească la minimum 1.100.000, ceea ce va însemna un spor de 8.000 tone miere. Plenara C.C. al P.M.R. din 30 iunie-1 iulie arată că o ramură de producție ce urmează să fie mult încurajată și dezvoltată în toate gospodăriile de stat și colective, precum și în gospodăriile personale, este apicultura. Fotografia noastră înfățișează o parte din stupina gospodăriei colective din comuna Ștefan cel Mare, reg. București. Apicultorul Gheorghe Ernuțeanu urmărește felul în care albinele au colectat mierea în ultimele zile.

CONCERNELE ȘI CURSA ÎNARMĂRILOR

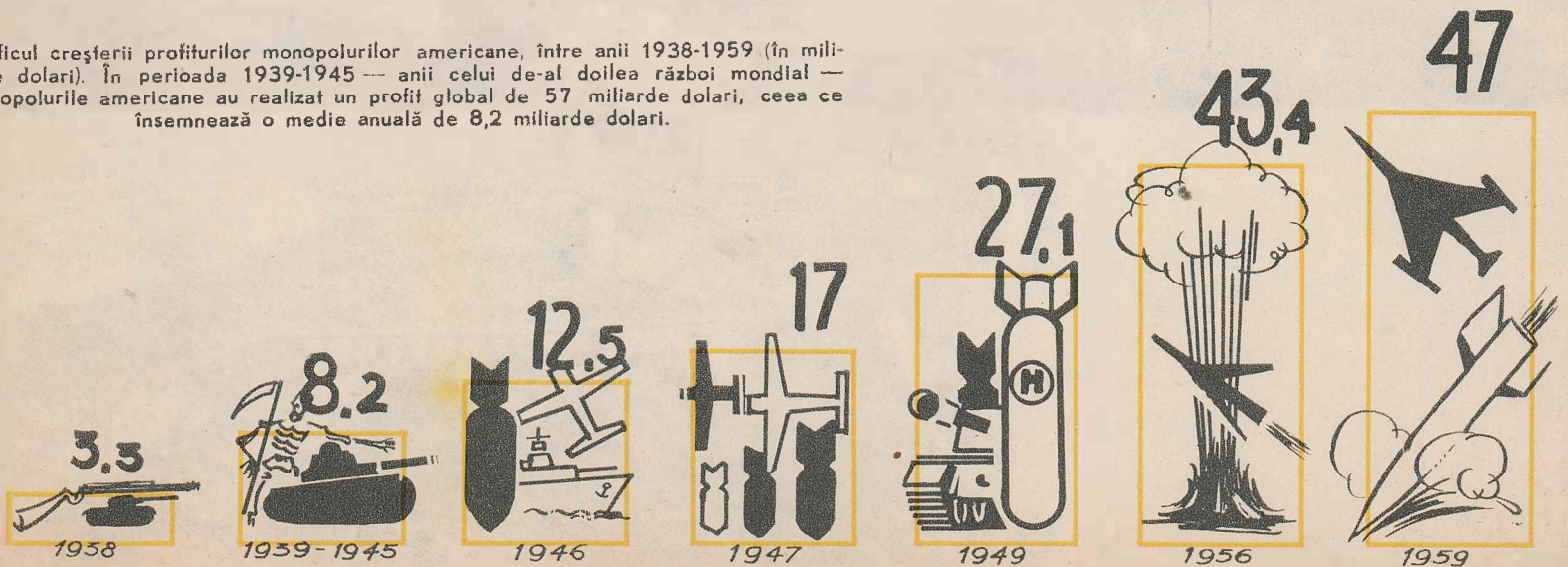
CINE CÎȘTIGĂ?

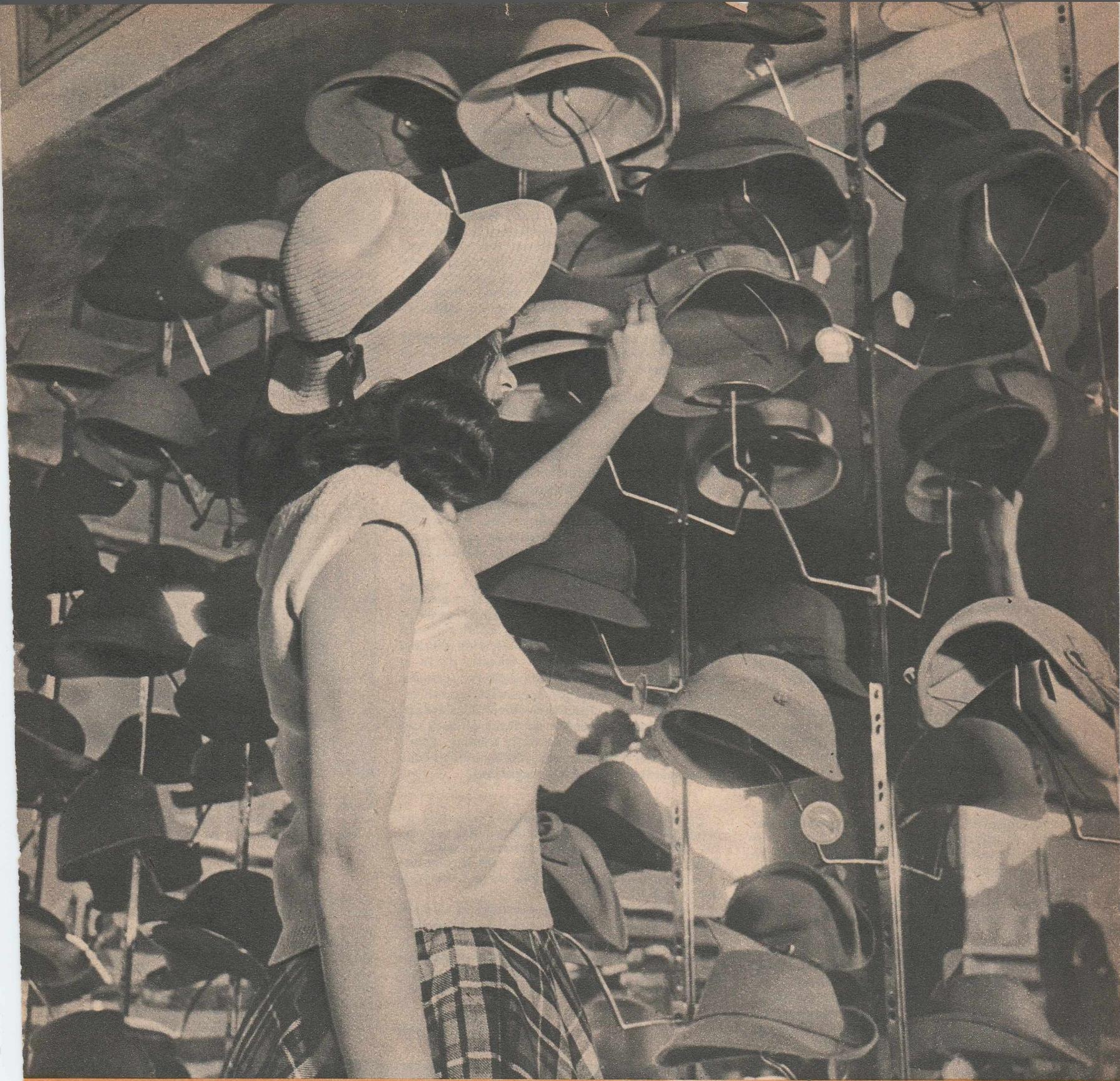
CINE PLĂTEȘTE?

BUSINESSUL M

Graficul creșterii profiturilor monopolurilor americane, între anii 1938-1959 (în miliarde dolari). În perioada 1939-1945 — anii celui de-al doilea război mondial — monopolurile americane au realizat un profit global de 57 miliarde dolari, ceea ce înseamnă o medie anuală de 8,2 miliarde dolari.

În mod obișnuit, nu este ușor să-ți alegi o pălărie dintre zecile de modele ce ți se oferă. Auto-deservirea într-un astfel de magazin este deci cât se poate de nimerită. Cumpărătoarea poate să probeze toată colecția de modele.

Comisia culinară este la datorie. Iar membrii sînt foarte exigenți. Iată de ce este explicabilă emoția viitorului director de întreprindere sau șef de unitate, care face acum practică pe postul de bucătar.

vine în spatele tejghelei printr-o conductă, iar făina, printr-un orificiu făcut în perete. Asta înseamnă deservire rapidă și, în același timp, curățenie și estetică — deoarece nu se mai văd în unitate butoarele cu ulei și sacii cu făină.

Am mai aflat că aici au loc deseori discuții despre comportarea vânzătorilor, despre atitudinea acestora față de cumpărători. Cu asemenea prilejuri îi cam trec nădușelile pe cei care încălcă principiile „deservirii exemplare”.

— Dar cum se reflectă tot ce faceți, în rezultatele obținute de unitatea dv.? — l-am întrebat pe tov. Ioniță.

— Pe scurt și concret — ne-a răspuns acesta — facem circa 40.000 lei vânzare pe zi, cam cu 5-8 la sută mai mult decît avem prevăzut în plan.

Ne-am luat rămas bun de la „alimentariști” și, deoarece ceasul ne indica apropierea orei prînzului, următorul popas l-am făcut la...

Restaurantul-școală.

Se numește „Cișmigiu”, se află la parterul unui bloc nou din apropierea grădinii cu același nume și i se spune „școală” deoarece...

Dar să pătrundem înăuntru. Înainte de a ne așeza la masă, să privim puțin în condica de sugestii. „Noi, grupul de turiști sovietici din orașul Lvov — citim aci — sîntem impresionați de căldura, dragostea și prietenia cu care am fost serviți în restaurantul acesta elegant din România prietenă”. Semnează inginer Ivan Berejovski și alți turiști. Bineînțeles, nu ne vom apuca acum să traducem din limba rusă, cehă și bulgară toate însemnările din condică și nici să redăm aprecierile notate aci de bucureșteni.

Am luat loc la o masă. Atenția discretă a ospătarului, zîmbetul deschis, modul în care ne-a recomandat specialitățile ne-au impresionat plăcut.

Un lucru ne-a sîcîit cît a durat prînzul. Unul dintre comensali, ori de cîte ori i se adresa ospă-

tarului, îi spunea: „tovarăşe director“. L-a sfârşit mesei, i-am reproşat:

— Omul ne serveşte atât de frumos, şi dumneata îl ironizezi. Director în sus, director în jos!

— Dar nu-l ironizez de loc. Tovarăşul Dumitru Vileu, cel care ne-a servit, este în orele libere director al Universităţii populare din raionul Tudor Vladimirescu.

Am aflat apoi de ce restaurantul este „şcoală“. Toţi cei care lucrează aici sînt viitori şefi de unităţi sau directori de întreprinderi de alimentaţie publică (I.A.P.L.-uri).

Prima serie de elevi ai şcolii este recrutată dintre oamenii bine pregătiţi, capabili şi harnici. Domnica Gherghel şi Gheorghe Manea sînt distinşi cu „Medalia Muncii“, Ion Manea şi Domnica Matei au insigne de „Fruntaş în comerţ de stat“. Peste cîteva luni ei îşi vor termina stagiul şi se vor răspîndi în diverse unităţi, unde vor împărtaşi tot ce au învăţat aici cu privire la „deservirea exemplară“. Alţii îi vor urma şi fără îndoială că, aici ca şi în alte locuri, metodele se vor perfecţiona, experienţa bună se va extinde, spre satisfacţia celui pentru care se fac toate eforturile: a consumatorului.

O deziluzie

...am încercat la cofetăria de la parterul blocurilor din Bucureştii Noi. Cînd am părăsit Restaurantul-şcoală, după ce am umblat prin numeroase cartiere, soarele puternic ne cam uscăse gîtlejul şi doream o băutură răcoritoare. Intrînd în cofetăria pomenită, am rugat-o pe tovarăşa Dorobanţu Ana să ne servească un suc de fructe rece. Sucele care ni s-a adus era cald şi ne-a stricat tot gustul prinzului luat la „Cişmigiu“.

— Vă rugasem doar să ne serviţi un suc rece.

— N-avem gheaţă — fu răspunsul scurt al vânzătoarei, care în acelaşi moment, zîmbind (miracol), seose din aceeaşi albă o altă sticlă, cu brumă pe ea (inghiţeam noduri privind-o) şi o oferii unui cetăţean care-i era probabil mai simpatie decît noi.

— Nu prea e potrivită aici inscripţia asta — am spus, la plecare, şefei de unitate, Danu Ana, arătîndu-i inscripţia „asigurăm deservirea exemplară a consumatorilor“. Şi am pornit către...

Bulevardul Muncii nr. 90.

Un cetăţean de vreo 60 de ani — cu părul ca neaua dar cu privirea, ca şi vorba, vicioasă — ne-a primit cu multă amabilitate în unitatea nr. 18 a O.C.L.-Confecţia şi ne-a ţinut o adevărată lecţie despre „deservirea exemplară“.

Dar să vă redăm cîteva din cugetările lui: „Legile comerţului le cunoaştem eu toţii, dar nu le respectăm decît unii. Şi sînt atât de simple! Dacă vorbeşti frumos, eşti atent faţă de cumpărători şi ştii să prezinţi marfa, faci planul, eşti mai mult (iei şi primă), îţi faci datoria. Dar mai e ceva. Ca o marfă să fie uşor vandabilă nu depinde numai de atitudinea vânzătorului. Marfa trebuie să fie şi de calitate — şi această condiţie e, fără îndoială, hotărîtoare“.

Călăuzit de asemenea principii, cum să nu reuşească tovarăşul Alexandru Stanciu, şeful unităţii, să realizeze o desfacere mai mare decît cea realizată de predecesorul său din aceeaşi unitate? Cum să nu fie mulţumiţi de modul în care au fost serviţi aici muncitorul Tudor Savu de la turnătoră uzinelor „23 August“, care în ziua vizitei noastre şi-a cumpărat confecţia de 1.518 lei, ajustorul Lungu Marin de la I.O.R., care a făcut cumpărături de 1.468 lei, muncitorul Petre Romeiu de la I.I.S. lacuri şi vopsele „13 Septembrie“, care şi-a cumpărat mărfuri de 1.932 lei, din moment ce şeful unităţii şi vânzătorii Ştefania Spirea şi Gheorghe Iliescu îi primeau cu prietenie şi amabilitate, le probau cu atenţie hainele, le executau reţuşurile necesare, le dădeau staturii competente?

— Un rol de prim ordin îl are atitudinea vânzătorului — îmi spune, în încheierea discuţiei noastre, tov. Stanciu, după ce îmi arată conda de sugestii şi reclamaţii, albă.

Vizita noastră aici ne-a dat prilejul să vedem încă o aşa-zisă teorie spulberată. Sînt mulţi care afirmă că nu poate da rezultate un magazin de

confecţii într-un cartier mărginaş. Cumpărăturile mărunte — se spune — şi le face omul în apropierea casei, dar cele mari (haine, pantofi, frigider), le face tot în centru, însoţit de unul sau mai mulţi membri ai familiei.

Îată însă că omul „sfinţeşte“ locul.

Deservirea exemplară

...nu este doar o lozincă, ci o realitate. Începutul modest, pornit de la cele peste 200 unităţi din Capitală, a dat roade, acţiunea s-a lărgit, s-a adîncit. Nu dispunem încă de cifre statistice şi dacă le-am primi, ele ar fi valabile doar în ziua primirii lor. Aceasta, deoarece avem asemenea unităţi la Braşov şi Tg. Mureş, Iaşi şi Oradea, Galaţi şi Petroşani, deoarece zilnic apar altele noi. De la restaurante, bufete şi magazine alimentare sistemul s-a extins la unităţi care desfac stofe şi încălţăminte, articole de uz casnic şi electrotehnice, jucării şi mobilă.

Interesant este faptul că nu numai principiul deservirii exemplare ca atare s-a extins, ci şi formele prin care este el exprimat s-au multiplicat.

Să încercăm, înainte de a se insera, să călătorim cu mijlocul cel mai rapid — imaginaţia reporterului — la Braşov. Ne va impresiona plăcut efortul depus aici pentru a adăuga la elementele cunoscute — politeţe, atenţie, curăţenie, aranjare cu gust a mărfurilor etc. — elemente noi, cît mai originale. Un magazin „Automat“ pentru desfacerea unor mărfuri industriale, un magazin în care s-a introdus autodeservirea la încălţăminte, expoziţii culinare realizate artistic, vitrine întocmite pe anumite teme, toate şi totul în vederea deservirii exemplare.

Dacă poposim o clipă, înainte de a încheia excursia noastră, la Tg. Mureş, vom găsi grupuri de cetăţeni asistînd la demonstraţii practice făcute în unităţi cu maşini de spălat rufe, cu televizoare; cei mai mulţi dintre ei, fiind convinşi practic de avantajele acestor obiecte, devin şi cumpărători. Ulterior, cumpărătorii primesc acasă vizita vânzătorului-specialist, care-i întreabă dacă sînt mulţumiţi de obiectul cumpărat, dacă au vreo reclamaţie de făcut şi dacă nu au nevoie de încă o consultaţie tehnică. Este o formă a deservirii exemplare, desfăşurată şi după ce cumpărătorul a părăsit magazinul.

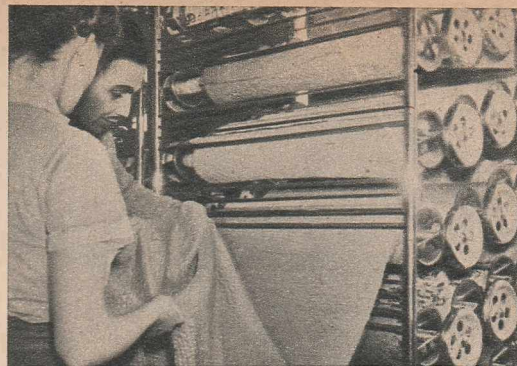
★

Un sfert de milion de oameni muncesc cu rîvnă, pentru a pune zilnic la dispoziţia poporului tot felul de bunuri necesare traiului. În fiecare an fondul de mărfuri pe care le minuiesc ei este tot mai mare. În 1965 acest fond va fi dublu faţă de 1959.

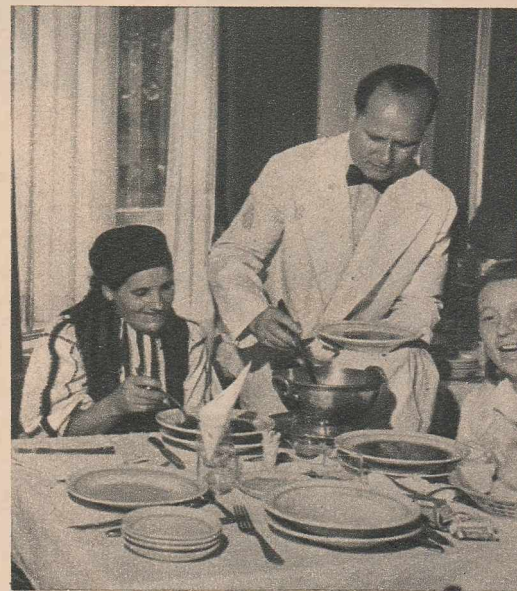
Pe drept cuvînt cetăţenii, constructorii ai vieţii noi, cer lucrătorilor din comerţ să muncească pe măsura înfăptuirilor din toate domeniile, astfel ca în zecile de mii de unităţi comerciale să poată fi pus la loc de cîntec anulul „asigurăm deservirea exemplară a consumatorilor“.

Sandu MANEA

Fotografii de Traian PROSAN

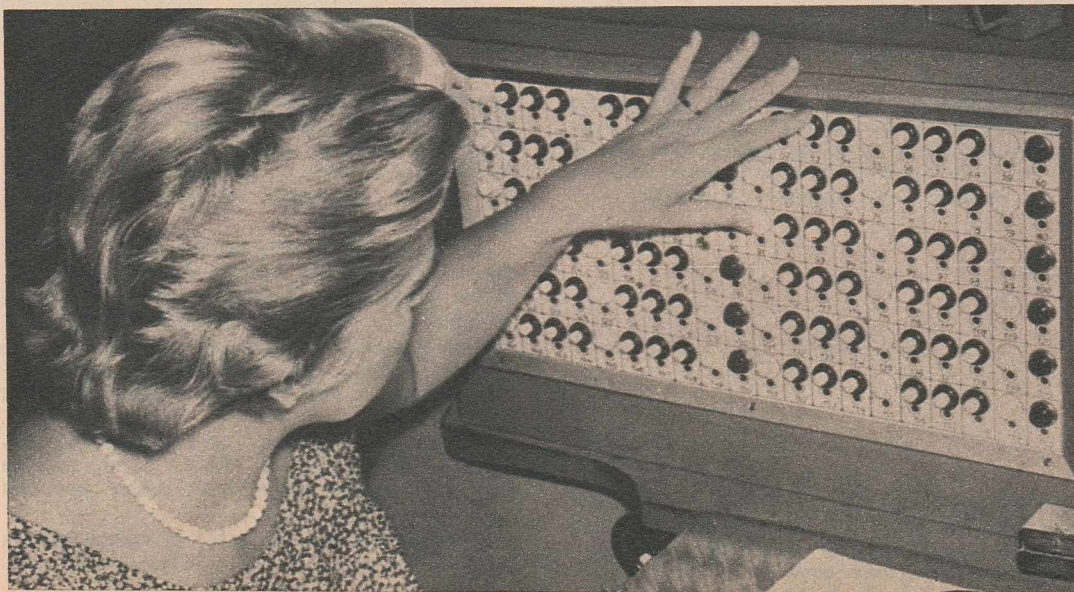

Magazinul „Elegant“ din cartierul muncitoresc al uzinelor de tractoare din Braşov. Grijă şi inventivitatea lucrătorilor din comerţ se pot observa şi aici. Stofele, pînzelurile, mătăsurile sînt expuse pe rafturi mobile cu rulouri de pe care materialul se poate desfăşura foarte uşor, tot atât de uşor rebobinîndu-se după aceea. La nevoie, în faţa fiecărui raft mobil se deplasează măsura mobilă care ţine loc de teighea şi pe care se măsoară şi se tale materialul.

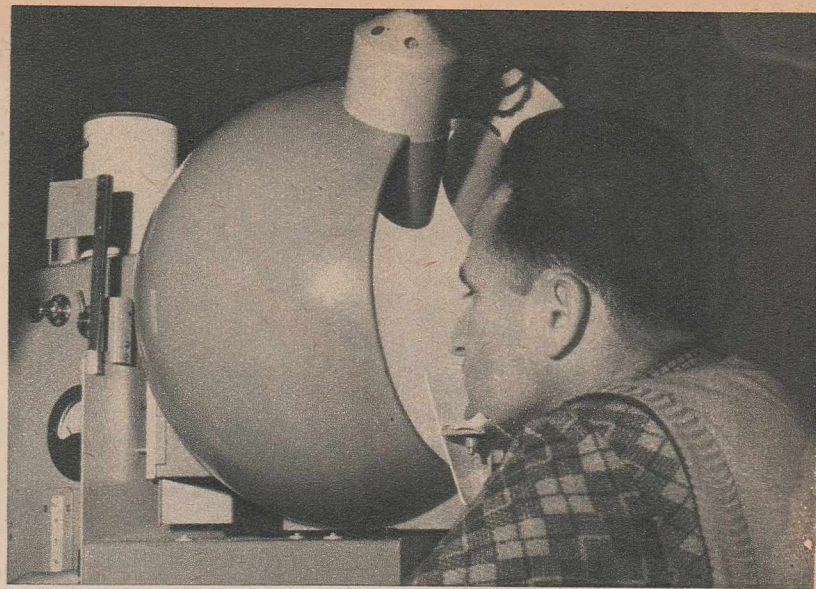
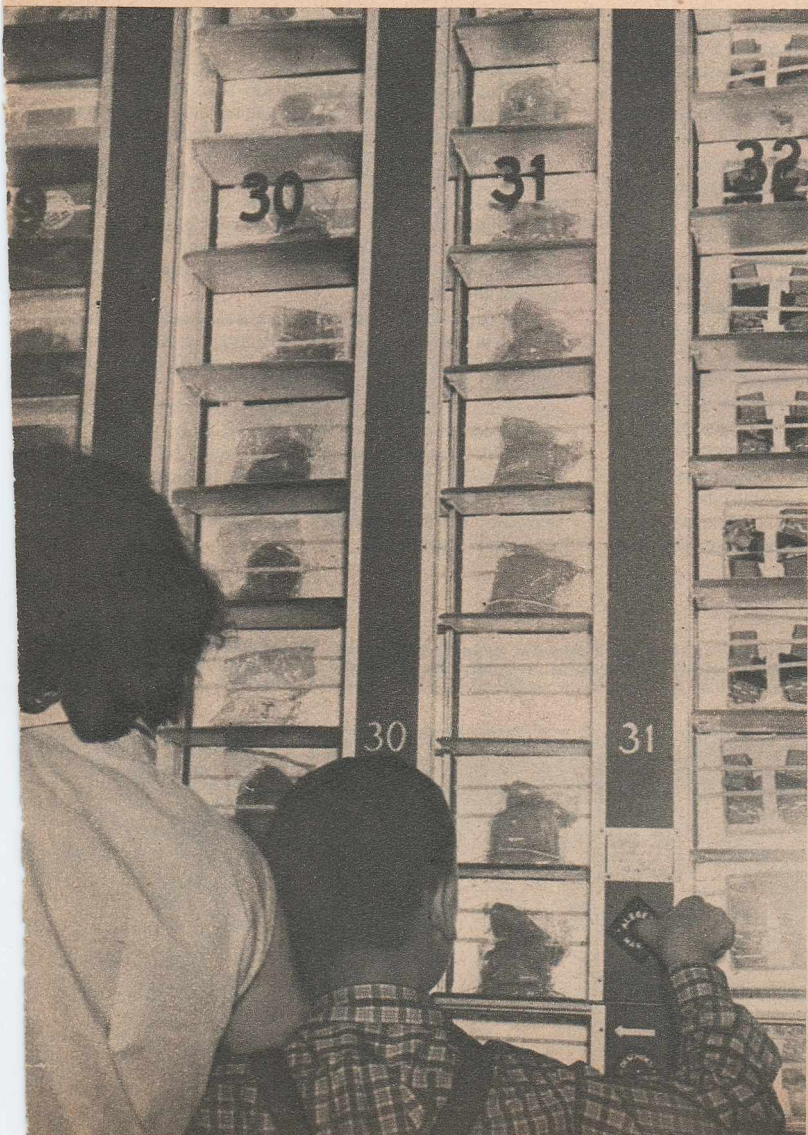
Atent, amabil, tov. Dumitru Vileu de la „Cişmigiu“ — în orele libere director al unei universităţi populare — serveşte un grup de turiste din Sibiu.

O altă noutate în comerţul braşovean: magazinul „Automat“. Aici articolele sînt expuse pe benzi verticale, fixate în pereţii magazinului. Cumpărătorul apasă pe buton şi prin faţa lui defilează întreaga gamă de modele a produsului solicitat. După ce şi-a ales un model (fotografia din dreapta), achită costul la casă şi casiera, de la pupitrul ei de comandă (fotografia de jos), deschide — printr-o apăsare de buton — uşa compartimentului în care se află modelul preferat.

Magazinul de încălțăminte „Select” din Brașov funcționează cu auto-deservire. Toate modelele de pantofi sînt expuse în rafturi-vitrină și cumpărătorii își aleg modelul preferat, singuri, fără intermediul vînzătorului.

La secția de igiena muncii se măsoară, cu ajutorul „Adaptometrului”, capacitatea de adaptare a ochiului la diferite grade de lumină.

ESCOLAP ȘI CIFRELE

România anilor 1930 a deținut recordul european al mortalității infantile: 19%.

50.000 de oameni mureau anual, răpuși de tuberculoză (adică în medie 6 pe oră).

Alți 50.000 de oameni mureau în floarea vârstei, de alte boli. Peste trei sute de mii de oameni erau chinuți continuu de malarie. Tuberculoza, paludismul, sifilisul, pelagra și gușa erau însoțitoare permanente ale mizeriei și ignoranței în care se zbăteau masele de muncitori și țărani năpăstuiți. În România anilor 1931-1932 durata medie a vieții era de 42 de ani. Situația s-a schimbat abia în anii regimului nostru.

Douăzeci și cinci de ani mai târziu, adică prin 1956, datorită condițiilor noi de viață create de regimul nostru democrat-popular, durata medie a vârstei atinsese 63 de ani. Republica Populară Română — spun ultimele date statistice — se îndreaptă cu pași rezezi spre cel mai ridicat nivel al duratei medii de vîrstă. Mortalitatea a coborît de la 20 la mie în trecut, la 8,7 la mie în prezent. Mortalitatea infantilă a scăzut și ea de la 19 la sută, la 6,9 la sută. Astăzi România este una din țările în care s-a realizat eradicarea malariei (în 1948 mai existau încă 210.000 cazuri de malarie). De asemenea au fost lichidate tifosul exantematic și febra recurentă. A scăzut radical mortalitatea prin tuberculoză, s-au redus considerabil bolile sociale.

Datele acestor statistice le-am aflat la Institutul de igienă și sănătate publică al R.P.R., care a adus și aduce o contribuție activă la îmbunătățirea stării sănătății populației. Aici sînt concentrate datele statistice privind starea de sănătate a populației. Mașini electrocontabile calculează și interpretează aceste date. Institutul cuprinde 12 secții tehnice, între care secțiile de igienă comunală, igiena muncii, igiena alimentară, educație sanitară, igiena școlară, organizare sanitară, prevederi sociale etc. Întreaga activitate a institutului este subordonată unui singur țel: să contribuie prin activitatea sa teoretică și practică la protejarea sănătății populației. Se fac studii asupra factorilor de mediu fizic extern, pentru a se sesiza influența lor asupra sănătății și capacității de muncă, precum și cercetări asupra alimentației și nutriției populației. Se studiază aspectele fiziologice și sociale ale patologiei profesionale prin cercetări clinice, de psihopatologie, profilaxie și tratament. Se elaborează metodele cele mai eficiente pentru analiza stării de sănătate a populației.

Fondat în anul 1927, Institutul de igienă și sănătate publică a dus mulți ani o activitate modestă. Slab utilat cu aparatura necesară, institutul n-a putut să depășească primul stadiu de cercetare. Astăzi, în anii puterii populare, el posedă peste patruzeci de laboratoare de cercetări, în care lucrează peste 130 de cercetători științifici secundari de personal auxiliar (laboranți, statisticieni, telceri igienisti).

COPERTA NOASTRĂ:

Tehnicianul biolog Elena Grossu, de la Institutul de igienă și sănătate publică al R.P.R., cercetînd cîteva probe de laborator.

SPANIA

Sînt douăzeci și cinci de ani de atunci...
Și totuși evenimentele din frământata vară spaniolă a anului 1936 nu numai că nu s-au șters din memorie, dar îndeamnă la reflecții cât se poate de actuale astăzi.

Conspirația împotriva republicii

...După alegerile pentru Cortesuri din februarie 1936, care au marcat o victorie strălucită a forțelor democratice și republicane unite în cadrul „Frontului popular antifascist”, reacțiunea încearcă să treacă la ofensivă împotriva Republicii Spaniole. Sabotaj economic, provocări și atentate împotriva organizațiilor muncitorești și a conducătorilor acestora — nimic nu este lăsat la o parte de mării latifundiari, fabricanți și bancheri.

Dar guvernul republican Casares Quiroga, nehotărît, nu ia măsurile necesare pentru apărarea republicii, ceea ce încurajează conspirația. Partidele reacționare, reprezentante ale capitalului financiar și marilor moșieri, se bazu pe virfurile bisericii catolice și pe corpul ofițeresc relativ numeros (un general revenea la 400 de ostași și un ofițer la 7 ostași), care constituiau o castă militară îmbibată de un aprig spirit reacționar și legată de clasele avute și de organizațiile fasciste și reacționare.

Sabotajul economic pus la cale de reacțiune înrăutățește pe zi ce trece situația muncitorilor. Proletariatul agricol, atît de numeros în Spania, suferă de foame și șomează la rîndu-i. Activitatea economică se reduce catastrofal. Liniștea nopților madrilene e sfîșiată din ce în ce mai des de explozii și de împușcături. Fasciștii asasinează conducători ai organizațiilor muncitorești și republicane. Pregătirea complotului e în toi.

Poporul înfruntă fascismul

În noaptea de 18 iulie 1936, postul de radio de la Ceuta (Marocul spaniol) transmite în eter următoarele cuvinte: „În întreaga Spanie cerul e fără nori”. Era consemnul rebelilor. Ofițerii

de Pavel CRISTESCU

superiori fasciști din principalele garnizoane, în cap cu generalul Franco, declanșează lovitura. Valul tulbure al fascismului se revarsă, însingurînd Spania.

Fasciștii spanioli fuseseră „inspirați” și înarmați încă cu multă vreme înainte de către Hitler și Mussolini. Iar acum rebeliunea lor urma să servească drept pretext pentru o agresiune fățișă a Germaniei hitleriste și a Italiei fasciste împotriva Spaniei republicane.

Mobilizat de Frontul popular, în cadrul căruia comuniștii spanioli, datorită patriotismului lor și spiritului lor de abnegație și-au dobîndit un rol de frunte, poporul spaniol s-a ridicat în masă împotriva loviturii de forță fasciste. Din primele zile, guvernul legal, sprijinit de clasa muncitoare și de masele populare, a lichidat rapid rebeliunea fascistă din Madrid, Valencia, Barcelona, Murcia și alte orașe mari. Dar în alte orașe, ca Sevilla, Saragossa, Burgos, la comanda ofițerilor reacționari garnizoanelor au ieșit din cazărmi, au instaurat legea marțială, au masacrat mii de muncitori republi-

cani și au pus, prin teroare, stăpînire pe regiuni întregi.

Masele populare luptau cu eroism, dar nu erau înarmate decît cu ura de moarte împotriva fascismului și cu puține arme de vînătoare. Cînd guvernul republican ceru Franței să-i livreze armele comandate mai de mult, Léon Blum, președintele „socialist” al Consiliului de Miniștri francez, răspunde printr-un refuz. Guvernul francez, împreună cu guvernul din Londra, s-au angajat pe drumul rușinos al așa-zisei „neintervenții”. Acestei politici i s-a alăturat și S.U.A.

În fapt însă așa-zisa „neintervenție” constituia nu numai una din cele mai grave concesii făcute fascismului, ci și o blocadă menită să paralizeze Spania republicană — victimă a agresiunii hitleristo-fasciste. Hitler a putut astfel să trimită nestingherit în Spania legiunea „Condor”, alcătuită din cele mai bune unități de aviație, precum și cantități uriașe de armament, iar Mussolini a pus la dispoziția lui Franco divizii întregi înarmate cu materialul cel mai modern.

① Luptători antifasciști romîni în Spania.

② Masele populare spaniole s-au unit strîns în jurul Frontului popular antifascist, în campania electorală de la începutul anului 1936, care s-a soldat cu victoria Frontului popular. În fotografie: participanții la un miting electoral din ianuarie 1936 își manifestă solidaritatea cu Frontul popular.

Deși prost înarmat, poporul spaniol a reușit într-un timp scurt să recucerească peste două treimi din teritoriul țării. Eroismul milițiilor populare a cucerit admirația lumii întregi. Măreața apărare a Madridului, care nu a fost cucerit de fasciști decât după aproape trei ani de asediu — și aceasta în urma unei trădări — a rămas ca un simbol al dârzeniei antifasciste a poporului spaniol.

Brigăzile solidarității internaționale

În decursul luptelor pentru libertatea Spaniei brigăzile internaționale au înscris minunate pagini de solidaritate internațională a muncitorilor contra fascismului.

Răspunzând chemării partidelor comuniste, mii de voluntari din peste 50 de țări au pornit spre Spania republicană trecând, cu prețul a nenumărate greutăți și sacrificii, granița spaniolă. Rapid organizați și instruiți, ei luptă apoi cot la cot cu unitățile populare spaniole, dând dovadă de un eroism fără seamăn. Polonezii din batalionul Dombrowski și germanii din batalionul Thälmann au pus pe fugă tancurile fasciste în fața Madridului, italienii din batalionul „Garibaldi” au luat prizonieri mii de „cămăși negre” italiene la Jarama și Guadalajara. Eroic au luptat de asemenea batalioanele „Comuna din Paris”, „Lincoln”, antifasciștii sosiți din Olanda, Suedia, din țările balcanice, din Ungaria, Cehoslovacia, Elveția, Belgia, din țările Americii Latine etc.

La apelul Partidului Comunist din România aproape 500 de antifasciști români au plecat în Spania republicană pentru a lupta cu arma în mână împotriva fascismului, înscriind pe drapelul lor cuvintele: „Pentru libertatea voastră și a noastră”. Organizați în unități de infanterie și artilerie, ca „Grivița”, „Gheorghiu-Dej”, „Tudor Vladimirescu”, sau încadrați în unități cuprinzând voluntari și din alte țări, antifasciștii români s-au comportat vitejește, câștigându-și dragostea tovarășilor lor de luptă.

Mulți voluntari români și-au vărsat sîngele în tranșeele din Spania, iar actele lor de eroism sînt înscrise pe vecie în cartea de aur a luptei antifasciste. Printre aceștia se numără Constantin Burcă, ceferist din Pașcani, căzut eroic pe frontul Andaluziei, Mihai Cristof, metalurgist de la „Malaxa”, căzut pe frontul de la Jarama, Emil Sneiberg, student din Iași, căzut la datorie în fruntea unei unități franceze, de asemenea pe frontul de la Jarama ș.a.

Roadele „neintervenției”

Însuflețiți de cuvintele Passionariei (Dolores Ibaruri): „Mas vale morir de pie que vivir de rodillas” — „Mai bine să mori în picioare decât să trăiești în genunchi” — devenite lozincă scumpă tuturor antifasciștilor, apărătorii Republicii Spaniole luptau din răsuperi împotriva armatei fasciste, superioară numeric și dispunând de armamentul cel mai modern.

Dar tancurile și avioanele lui Hitler și legiunile lui Mussolini soseau necontenit în ajutorul lui Franco. Pas cu pas, armata republicană spaniolă era obligată să cedeze teren. „Neintervenția” își dădea roadele. De altfel, în cancelariile de la Londra și Paris, Republica Spaniolă fusese de mult sortită pieirii.

În această situație o ultimă trădare puse capăt în primăvara anului 1939 Republicii Spaniole, după o rezistență eroică de 3 ani.

Peste Spania s-a așternut vâlul negru...

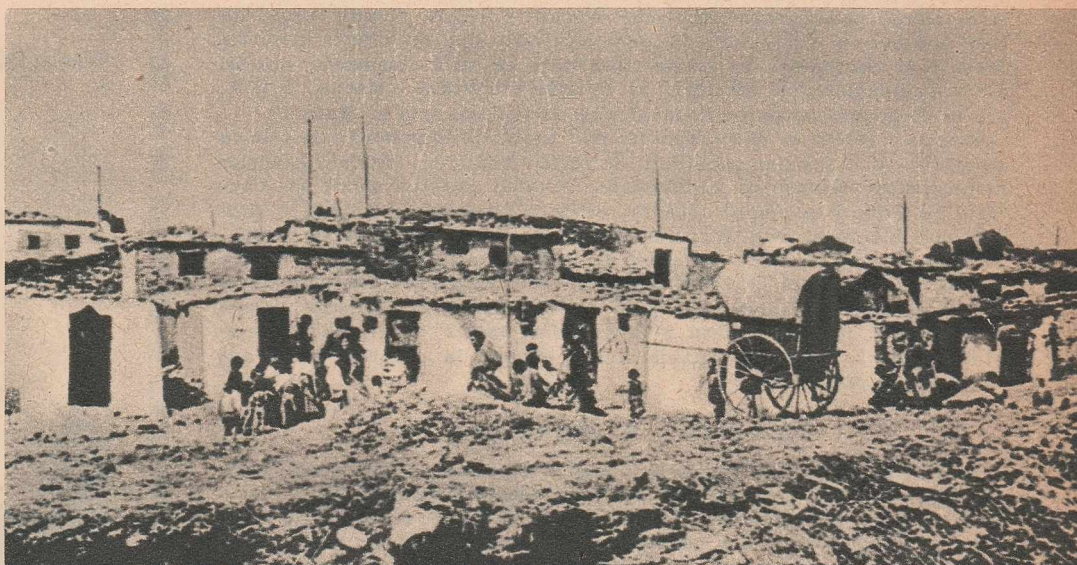
După 20 de ani

Ce au adus cei peste 20 de ani de dictatură franchistă poporului spaniol? Ce priveliște oferă lumii această țară, de la instaurarea regimului

(Continuare în pag. 14)

Armata și clerul — sprijinul putredului edificiu franchist. Pînă cînd?...

În timp ce în centrul Madridului și al altor orașe mari se înalță blocuri moderne, muncitorii locuiesc la periferii, în cocioabe mizere.

O imagine tipică în Spania franchistă: copii în zdrențe, cerșind pe străzi.

lui Franco și pînă azi? „Mizeria și declinul unei țări roase pe dinăuntru de cancerul cel mai necruțător” — cum se exprima concis și sugestiv ziaristul italian Rubens Tedeschi.

Într-adevăr Spania a devenit țara cu cel mai scăzut nivel de trai din Europa. Prețurile au crescut enorm — de 40 de ori numai în raport cu 1949! Capacitatea industriei este folosită în proporție de mai puțin de jumătate. Numărul muncitorilor șomeri se ridică la circa un milion, iar 4.000.000 de muncitori agricoli și 2.000.000 de țărani săraci nu-și pot asigura minimul de trai. În timp ce în Madrid sau alte orașe, mari blocuri ultramoderne stau goale din cauza chiriiilor exorbitante, în cocioabele dărăpănate de la periferie cîte 8-10 oameni „locuiesc” într-o singură cameră. Cît privește roadele date de așa-zisul „plan de stabilizare” adoptat în urmă cu cităva vreme de guvernul franchist, este concludentă această relatare a corespondentului din Madrid al ziarului „New York Times”: „... Ajunsă la jumătatea drumului în aplicarea programului său de reforme economice, Spania dă impresia unui om care se scoală ostenit din pat; fiecare mișcare i se pare tot mai dificilă și este înclinat să cedeze tentației de a se culca din nou... Tabloul economic este deosebit de sumbru”.

La acest tablou sumbru se adaugă crunta teroare ce domnește în țară. Pentru „vina” de a avea convingeri democratice, mii și mii de oameni zac în dosul grațiilor de mai bine de douăzeci de ani. Și necentenit tribunale speciale împart ani grei de temniță.

Stăpînii vechi și noi ai lui Franco

Vîndut lui Hitler și Mussolini, Franco și-a căutat, după căderea acestora, alți stăpîni. În schimbul unor pomeni de milioane de dolari, Franco a transformat Spania într-o colonie a Statelor Unite. Prin pactul din 1953 întregul teritoriu al țării a fost pus la dispoziția S.U.A. „Pe baza acordului militar încheiat în toamna anului 1953 cu Spania — scrie ziarul vest-german „Deutsche Woche” — S.U.A. dispun astăzi de baze aeriene la Sevilla și în alte localități din apropierea orașelor Madrid și Saragossa. În aceste localități se află staționate unități ale comandamentului strategic al aviației americane. Marina S.U.A. are la dispoziția sa porturile strategice de la Cartagena și Rota...”

Franco a reluat și unele legături mai vechi. Și în primul rînd cele cu moștenitorul... foștilor criminali de război hitleriști, bătrînul cancelar revanșard al Germaniei occidentale. Dovadă, creditul cerșit de Caudillo lui Erhard în timpul recentei vizite a acestuia în Spania și promisiunea făcută de ministrul vest-german al Economiei de a i-l acorda. Totodată „generalisimul” primește cu plăcere curtea pe care i-o face cu destulă insistență guvernul britanic. Căci Franco jinduiește de multă vreme să intre pe poarta principală în N.A.T.O. Și jubilează atunci cînd îl aude pe un membru al guvernului englez, ca dl. Butler, spunînd: „Este o rușine că Spania a fost exclusă în decursul atîtor ani din viața internațională!”...

Sfîrșitul e aproape

În ciuda oxigenului diferitelor pomeni occidentale, dictatura franchistă continuă să se sufoce. „Este un adevăr incontestabil — scria ziarul vest-german „Die Welt” — că în cei 20 de ani de existență a regimului (lui Franco — n.a.) antagonismele nu numai că nu s-au micșorat, dar s-au accentuat chiar”. Asasinarea unui milion de oameni, întemnițarea sutelor de mii de patrioți n-au întărit cîtusi de puțin șubredul edificiu franchist. În ciuda terorii, în țară au loc mitinguri, manifestații, greve. După cum relatea revista spaniolă „Nuestra bandera”, în 1960 s-au desfășurat în întreaga Spanie peste 100 de greve mari și mici. Un fost ministru în guvernul franchist, Joaquin Ruiz-Gimenez, a declarat la o conferință publică ținută la Madrid: „Revolta în rîndul maselor muncitoare spaniole — să nu ne amăgim singuri — este foarte mare, este foarte generalizată, iar tendințele de rebeliune sînt zăgăzuite doar de puternica forță represivă a statului”.

Dar pînă și această forță represivă a încetat a mai fi un aliat sigur al lui Franco. „... După primele tulburări ale studenților — scria, în ziarul italian „Il Mondo”, Paolo Pavolini — guvernul (franchist — n.a.) nici n-a mai amenințat cu folosirea trupelor împotriva greviștilor, preferînd să păstreze această măsură pentru cazul în care el va fi apucat cu adevărat de beregată. Dar unii cetățeni, și nu numai opoziționiștii fățiși, încep să creadă că în acea zi soldații pot întoarce armele”.

Izolată tot mai mult de popor, inconjurată de ură și minie, dictatura franchistă caută să-și prelungească existența recurgînd la teroare cumplită și la sprijinul reacțiunii internaționale.

Împotriva regimului antipopular al lui Caudillo se ridică însă forțe patriotice tot mai combative.

Ca și în urmă cu un sfert de veac, cei mai buni fii ai poporului spaniol, comuniștii, sînt aceia care pășesc în fruntea luptei antifasciste a poporului. În condițiile grele ale ilegalității, Partidul Comunist din Spania luptă cu eroism pentru interesele de viață ale poporului spaniol, pentru unirea tuturor patrioților într-un larg front național împotriva dictaturii fasciste, pentru independență, democrație și pace. Acțiunile de luptă inițiate de partid împotriva politicii economice de infometare, pentru amnistierea deținuților și emigranților politici, pentru libertăți cetățenești au luat amploare bucurîndu-se de sprijinul tot mai larg al maselor populare. Un ecou deosebit au avut grevele din întreprinderi și acțiunile de luptă ale muncitorilor agricoli din mai 1958 și greva generală pașnică de la 18 iunie 1959, la care au fost atrase diferite forțe ale opoziției.

Ca și în zilele războiului antifascist de eliberare națională, lupta dîrză și curajoasă a poporului spaniol însetat de libertate se bucură de simpatia și solidaritatea întregii omeniri progresiste.

↑ Viteazul cavaler polonez Jurand de Sychow (Andrzej Szalawski) a fost atras prin înșelăciune în castelul dușmanilor săi, cavalerii teutoni.

Hanka (Daniela Smutna) și Pavel (Ivan Mistrík), cei doi îndrăgostiți din filmul „Romeo, Julieta și Iutnericul”, realizat de Jiri Weiss după nouela lui Jan Otcenasek. →

↓ Regele Poloniei, Jagiello, dă semnalul istoricei bătălii de la Grünwald.

„CAVALERII

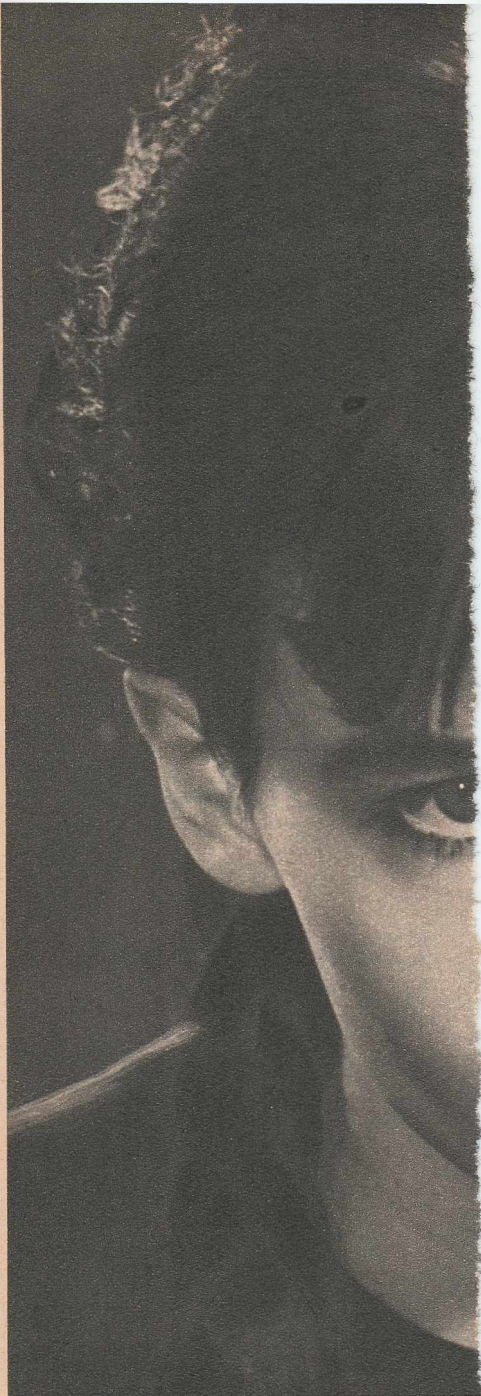
ACTUALITĂȚI
CINEMATOGRAFICE

În liniștea unei dimineți din vara anului 1410 două tabere așteptau semnalul de luptă pe cîmpia de lingă Grünwald. Înarmată pînă în dinți, oastea cavalerilor cruciași ai Ordinului teutonic se pregătea să-și croiască drum larg pe pămînturile Poloniei.

Ca să-și apere pămîntul și viața pașnică împotriva cotropitorilor germani, se adunaseră aici, sub steagul regelui Jagiello, oștile popoarelor din răsărit: armate poloneze și lituaniene, regimente rusești din Smolensk, detașamente cehe și tătare...

Bătălia care a urmat e înscrisă în istorie drept cea mai răsunătoare înfrîngere suferită pînă atunci de cavalerii germani, prefigurînd parcă eșecurile cu care aveau să se soldeze de-a lungul istoriei și alte încercări de cotropire a ținuturilor de la răsărit.

Amintirea acestui eveniment n-a rămas doar în cărțile de istorie. În romanul său „Cavalerii teutoni”, scriitorul clasic polonez Henryk Sienkiewicz evoca, pe fundalul acestor momente istorice, faptele de vitejie ale cavalerilor poloni Jurand de Sychow și Zbyszko din Bogdaniec, ca și povestea dragostei frumozelor Danusia și Jagienka pentru tînărul cavaler Zbyszko. Filmul realizat recent după acest roman celebru (care o cunoscut nenumărate ediții în multe limbi) vine să dea cunoscutei epoei haina nouă, cu o răspîndire înfinit mai mare, a imaginii cinematografice.

TEUTON

Evocarea istorică se împletește în filmul „teutoni“ cu rezonanța profund actuală un imn adus patriotismului și bărbăție au dat dovadă de-a lungul veacurilor apărători ai pământului polonez.

Maestru experimentat al artei filmului, gizorul Alexander Ford (cunoscut pentru noi prin filmele „Tinerețea lui Chyży“, „Cei cinci din strada Barska“) a știut punând pe ecran monumentală frescă a lui Sienkiewicz — să evite ilustrația. În filmul său, eroii cărții au devenit goniștii unei drame cinematografice pline de dinamism care — de-a lungul celor trei ore de proiecție — ne ține cu răsuflarea tăiată.

Pigmentat cu procedee verificate ale istorico-romantice (răpiri, dueluri, conștiința la moarte salvată în ultima clipă, trădări spectaculoase etc.), filmul lui Ford totuși orice concesie făcută spectaculosului, gustului pentru senzațional. Decorația, pitorescul peisajelor, uriașele desene de mase stăpânite cu o mină sigură au dat unei opere cinematografice care rămân actuală atâta timp cât viața oamenilor va fi amenințată de lăcomia cotropitorilor.

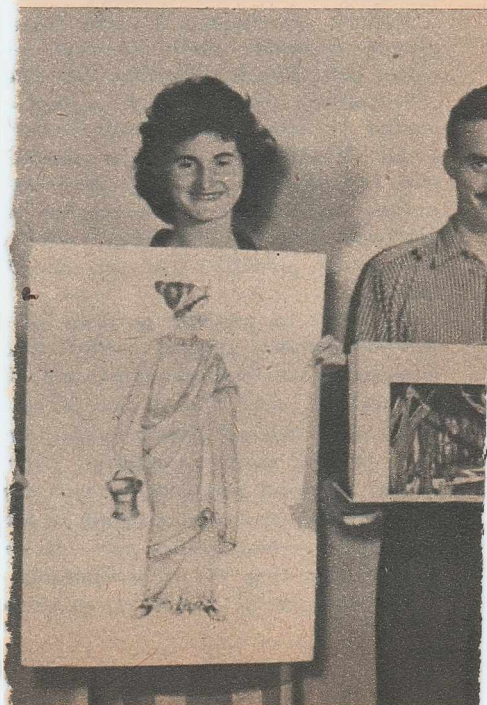
După terminarea orelor de curs, un
← scurt divertisment.

**Piciul
„repetent”**

**Surorile
s-au împăcat**

**Confesiunile
lui Tripon**

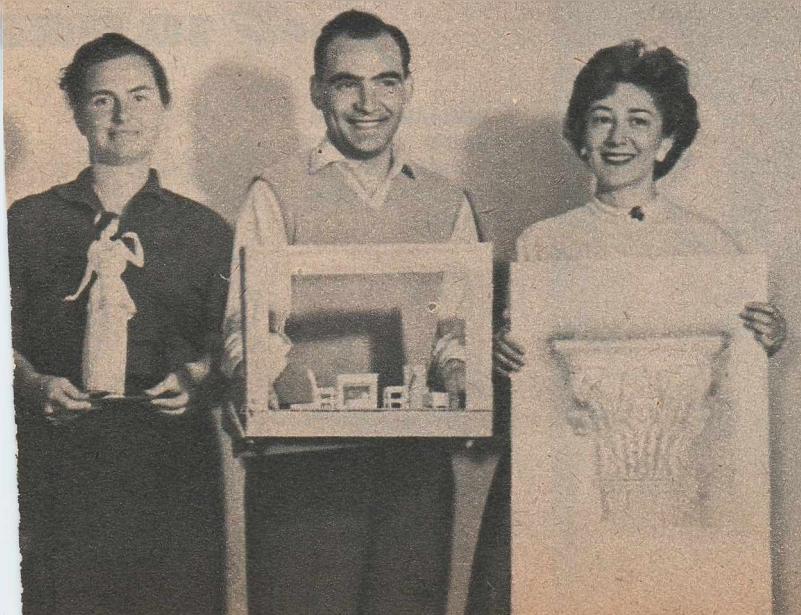
Elevii clasei de scenografie — o
funcionară, un muncitor, o contro-
loare de calitate, un statistician și
o desenatoare — vă prezintă ultima
lor creație — machete de costume
și decoruri pentru producția de fine
de an a secției de actorie. ↓

pe „Livada poștei”

Cine vrea să cunoască bine Brașovul trebuie să facă o plimbare și pe pitoreasca străduță numită „Livada poștei”. Dacă va veni dinspre „Strada lungă”, vizitatorul va trece prin fața unui cinematograful lingă care se află o veche clădire, datind din secolul al XVIII-lea. În cursul zilei gangul clădirii cunoaște o animație neobișnuită, fiind frecventat de oameni de diferite vârste și profesii...

Ioan Hera, acel care se înscrie mereu din nou la școală nu pentru că ar fi repetent, ci din pasiune. ↓

I

oan Hera e inginer mecanic (și încă un bun inginer) la uzinele „Steagul roșu”. El e un vechi elev al Școlii populare de artă din Brașov — încă de la înființarea ei, adică din 1945. Judecând lucrurile la suprafață, riști să-i atribui lui Hera calificativul de repetent perpetuu: l-ai vă-

zut în școală și în '45, și-n '46, și-n '50, mă rog, și-n '60. Un repetent înrăit!

Directoarea școlii însă îți vorbește despre el cu multă plăcere, cu multă bucurie:

— Acum 15 ani, când a venit la noi, era un pic de-o șchioapă.

Este aici o poveste care merită a fi depănată.

Hera a iubit vioara și a învățat-o. După ce a absolvit clasa de vioară, s-a apucat să urmeze cursul de teorie și solfegii. Între timp, devenind student al Institutului politehnic, a intrat în formația semisimfonică a institutului — formație de trei ori laureată pe țară cu prilejul trecerilor în revistă ale formațiilor artistice studențești — și într-un cvartet de muzică de cameră. După ce a absolvit Institutul politehnic și, la Școala

populară de artă, cursul de teorie și solfegii, Ioan Hera a început să lucreze la uzinele care construiesc camioane. Cum aici exista o formație de muzică ușoară, Hera, ca să-și poată ajuta tovarășii și potoli setea de muzică, a învățat... saxofonul! Fără să trădeze cu nimic genul simfonic, a început să cînte la saxofon în această formație. Dar inginerul-meloman este incorijibil! Fiind de părere că pentru a cunoaște armonia trebuie să înveți pianul, care te ajută să-ți lărgești și să-ți aprofundezi cunoștințele muzicale, Hera s-a apucat să învețe și pianul!

Deci „piciul repetent” nu mai e pici (are 23 de ani!) și nici repetent... n-a fost. Cei care iubiți arta urmați-i pilda. Și nu veți avea nimic de regretat. (Trebuie să știți că Hera mai cîntă la mandolină și pictează; după ce va absolvi cursul de pian, are de gînd să se înscrie la cel al secției de arte plastice. Dar ne-a rugat să nu-i divulgăm secretele tocmai pentru a nu știrbi cu nimic din seriozitatea cu care se dedică pasiunilor sale. Ceea ce am și făcut, scriind toate acestea numai în paranteză!...)

De fapt, Hera nu-i unicul caz în această școală. Nicolae Sebeșan e altul. Fostul electrician de la Depoul C.F.R. e acum profesor de educație fizică la Școala medie sportivă nr. 2. Iar la Școala populară de artă, în răstimp de 10 ani, a studiat pe rînd: clasa de teorie și solfegii, clasa de canto și dirijatul. Iar acum studiază, cu aceeași seriozitate, pianul. (Cînd l-am văzut era prea aprofundat în studiul „Sonatinei” lui Haydn, ca să-l mai deranjăm; așa că n-am discutat cu el).

★

— Cum vorbește păpușa?
 — Cum să vorbească?! Ți-am spus de o mie de ori: *altcineva* vorbește în locul ei!
 — Daa? Da' păpușa cum se mișcă?
 — Ascultă Eva: mă scoți din sărite! De o mie de ori ți-am spus: *altcineva* o mișcă!

— Daaa? Și *altcineva* cine e?
 Eva n-a mai primit răspuns. Sora ei mai mare a luat-o de mină și a dus-o la Teatrul de păpuși. Aici a rugat pe cineva să-i arate acestui „neastîmpărat copil care pune întrebări insuportabile” cum vorbește păpușa, cum se mișcă păpușa și cine-i *altcineva*.

— Rămîi aici... să afli tot.
 A lăsat-o acolo și a luat-o abia seara. Noaptea fetița n-a prea dormit sau poate a dormit visînd la mirajul descoperit la teatru. Iar acum... muncitoarea Eva Balaș de la fabrica „Nivea” urmează cursurile secției de artă păpușărească. Și-a confecționat singură „o maimuțică, o fetiță și o răfușcă”, este o elevă silitoare, care promite; iar sora ei...

— Eva, spune-mi te rog cum se mișcă păpușa?
 — Există o gimnastică, gimnastica păpușii. Uite, stai pe piciorul stîng, iar dreptul rămîne liber...

Acum rolurile s-au inversat...
 Desigur, am mai putea vorbi despre mulți asemenea elevi ai școlii. Despre ajustorul de precizie Ioan Tripon de la „Uzina de rulmenți” sau despre desenatoarea Cornelia Marcu de la „Steagul roșu” — fiecare o „speranță” a secției de teatru. Am mai putea vorbi și despre frezorii Alexandru Nappa și Sergiu Dan de la uzinele de tractoare — fiecare o altă „speranță” a secției de chitară. Și despre încă mulți alții. Să ne mulțumim însă a ne apropia de încheierea acestor rînduri ascultînd confesiunea lui Ioan Tripon:

— Cine iubește viața cu pasiune și este cît de cît dotat nu vîd de ce nu și-ar mărturisii dragostea și prin limbajul specific artei către care simte înclinație. Puterea populară a creat toate condițiile în acest sens.

★

...Gangul clădirii cunoaște o animație neobișnuită.

I-am văzut pe elevii Școlii populare de artă din Brașov, oameni de diferite profesii și vârste, venind la școală cu dragoste, după ce și-au terminat lucrul la bancul de probă sau la strung, la freză sau la planșeta de desen. I-am văzut cum își cultivă într-un mod plăcut și instructiv înclinațiile artistice și cum își dezvoltă în mod armonios posibilitățile spre întregirea personalității lor, așa cum, de altfel, revoluția noastră culturală o prilejuiește tuturor.

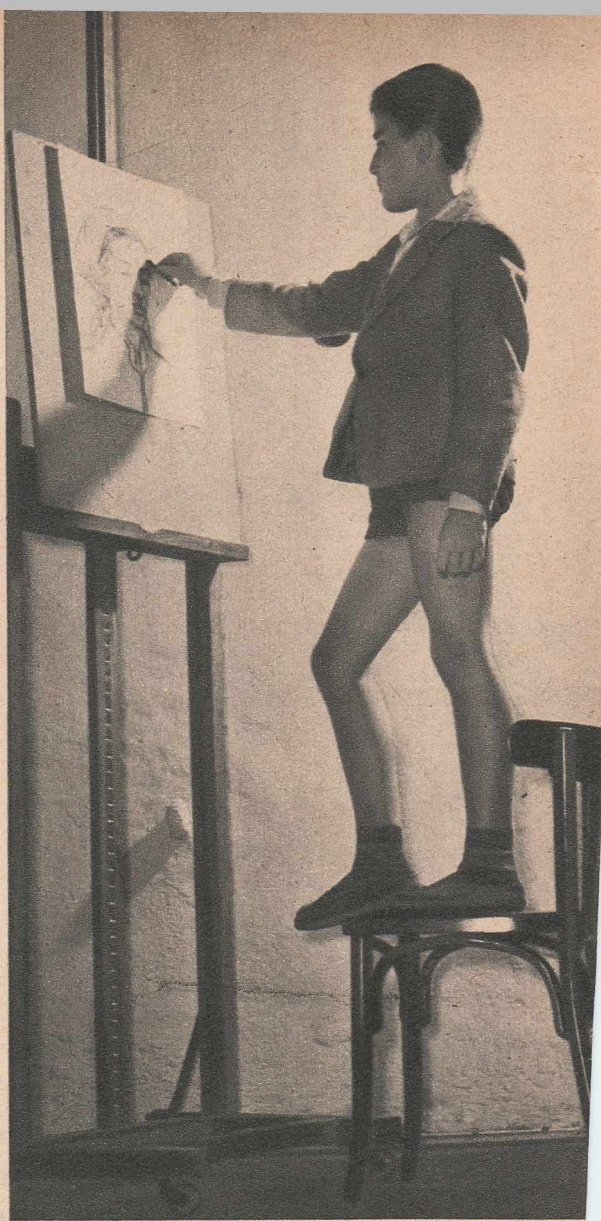
Bazil DUNĂREANU
 Fotografii de S. VIERU

Eva Balaș pozează pentru dumneavoastră.

Theodor Redlov, elev la școala elementară, e și el un pasionat cursant al Școlii populare de artă. Chiar dacă, pentru a fi mai aproape de lumină, deocamdată trebuie să se mai suie pe scaun...

Studiu în cadrul clasei de sculptură. Elevi: un turnător de la uzinele „Steagul roșu” — Ilie Ionescu — și un electrician: N. Ochiu.

NUMĂRUL ȘCOLILOR POPULARE DE ARTĂ
 ÎN ȚARĂ:

NUMĂRUL ELEVILOR ACESTOR
 ȘCOLI:

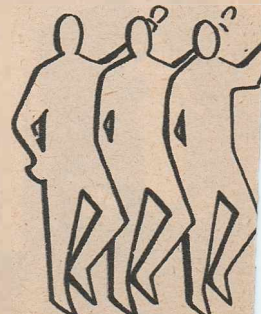
NUMĂRUL ECHIPELOR
 ARTISTICE DE AMĂTORI
 PARTICIPANTE LA CONCURSURI:

18.114

1960

24.059

1961

LA DRUM!

La drum! — ne îmbie zilele lungi și fierbinți de vară.

La drum! — ne ispitesc frumusețile neasemuite ale patriei noastre.

La drum! — ne poștește Oficiul Național de Turism: cu autocarul, cu trenul, cu vaporul, cu telefericul; în hoteluri, vile, cabane, corturi; pentru o zi, două, șapte, pentru întreg concediul.

La drum! — ne cheamă C.F.R.-ul., oferindu-ne bilete în circuit, cu preț redus și care ne îngăduie să colindăm țara, să ne oprim unde vrem, să vedem ce ne place...

Dintre sutele și sutele de locuri pitorești ce merită să fie văzute, am ales astăzi două, pe care vi le prezentăm în pagina de față.

Gata rucsacul?

Dacă da, la drum!...

Borșa - Maramureș

Este situată în nordul țării, la poalele munților Rodnei, pe Valea Fintinii, la o altitudine de 841 m.

Numele Borșa îl întâlnim la mai multe sate și comune în Maramureș: Borșa, Borșa-Gura Fintinii, Borșa-Repede, Borșa-Poenii etc., toate așezate aproape una de alta. Cea pe care vă invităm s-o vizitați este Borșa-Gura Fintinii.

La centrul turistic Borșa se poate ajunge cu trenul, a cărui rută trece — printre altele — și prin frumosul defileu Salva-Vișeu. Stația de coborire este Borșa. La o distanță de 16 km, care se parcurge cu autobuzele, se află Centrul turistic. Două construcții impozante: hotelul și cabana turistică, prevăzute cu lumină electrică, încălzire centrală, dușuri cu apă caldă și rece, săli de lectură, camere de 1-3 paturi (în total peste 200 de paturi) etc. satisfac cu prisosință și cele mai exigente cerințe.

Așezată în regiunea pădurilor dese de brad, la poalele Pietrosului, într-un cadru pitoresc, departe de zgomotul orașelor și având un climat minunat, Borșa te îmbie la odihnă și drumeție.

Din Borșa, urmând drumul șoselei Borșa-Cirli-baba-Iacobi, ajungem la Pasul Prislop, cea mai înaltă trecătoare (1.414 m) din Carpați, pe unde se poate merge în nordul Moldovei, la Vatra Dornei și Cîmpulung Moldovenesc. De altfel există pe acest minunat parcurs o cursă regulată de autobuze: Borșa-Vatra Dornei.

Urcînd din fața complexului pe șaua Calului, se poate ajunge la cabana Puzdrele, excursie de o zi. Cei care își propun excursii mai îndepărtate, spre Virful Ineului, Pietrosul etc., pot înnopta la Puzdrele.

Stîna de Vale

Munții Apuseni sînt vestiți prin peșterile lor cu ghețari și, în general, prin fenomenele carstice (ponoare, doline, riuri subterane) de o rară frumusețe. Alcătuiți din coline prelungi și domoale, întinse adeseori pe zeci de kilometri, Munții Apuseni poartă drumetul din culme în culme, la înălțimi ce depășesc uneori 1.600 de metri, ispitindu-l să meargă mai departe, pînă la interesul prin pricelistile ce i le oferă. Denumirile locurilor, originale, sînt extrem de expresive, ilustrînd caracteristicile amintite. Astfel, la peste 1.650 m întîlnim denumiri ca: Șesul Cald, Șesul Lupșanilor, Masa, Neteda, Virful Poienii etc.

În mijlocul pajistilor presărate cu stîne, într-un gîvan natural înconjurat de păduri seculare de brazi, cocoțată la 1.120 metri altitudine, cu un climat excelent, se află Stîna de Vale. Pe două căi se poate ajunge la Stîna de Vale:

1) Din stația Beiuș (pe linia ferată Oradea-Vășcău), trecînd prin comuna Budeneasa. Drumul, lung de 26 km, poate fi parcurs cu autobuzele.

2) Din stația C.F.R. Bratec de pe linia Cluj-Oradea — urcînd firul văii Iadului, cu mașina sau cu trenulețul C.F.I., trecînd prin satele Bulz, Remeși, Poiana.

Stațiunea are numeroase și confortabile posibilități de cazare: hotel cu încălzire centrală (camere cu două paturi), vile și cabane.

Pe culmile din apropiere ca și pe cele mai îndepărtate se pot face numeroase excursii. Cele mai interesante duc spre Virful Poienii, Măgura Calului, Padiș, Vlădeasa, Peștera Meziad etc.

ÎNȚELEPCIUNI...

de L. SĂRĂȚEANU

Scritorul englez Elwin Wog a publicat în săptămânalul „Spectator” un reportaj în care a consemnat impresii dintr-o călătorie în Statele Unite ale Americii. Printre altele, autorul relatează că a întâlnit în „fara tuturilor posibilităților” un cimitir pentru cîini care i-a reținut în mod deosebit atenția. Aceasta, desigur, nu pentru că unii americani, iubitori de animale, s-au gândit să-și îngroape fidelii prieteni patruzeți într-un loc anume întru perpetuarea amintirii lor, ci pentru că în respectivul cimitir al cîinilor se practică... discriminarea rasială.

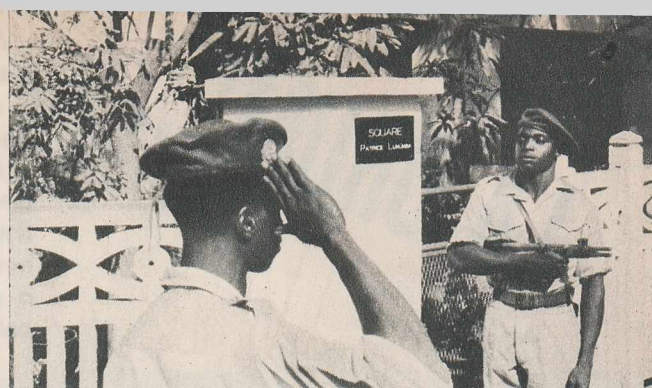
De fapt nici aceasta nu l-a surprins prea mult pe scriitorul englez care știa, încă înainte de a păși pe pământul străjuit de Statuia Libertății, că în Statele Unite segregarea e o practică larg extinsă. Ceea ce l-a izbit pe dl. Elwin Wog și l-a determinat să consacre faptului un amplu pasaj din reportajul său este felul cum se practică segregarea la cîini.

Într-adevăr, persoanele nevizitate ar putea crede că, fiind vorba de „discriminare de rasă”, în cimitirul cu pricina s-au creat parcele speciale pentru fiecare rasă în parte: „pudeli”, „jocși” („ștrmoși” și „nestrmoși”), „griffoni”, „mopși”, „setleri” etc. etc. Sau — dacă nu așa — s-ar mai putea crede că, în cimitirul canin, defuncții de culoare albă ar trebui să odihnească în cel mai strict neamestec cu morții care — cîi au fost în viață — au arborat blănuri negre.

Și totuși nici una din posibilitățile presupuse la prima vedere nu corespunde realității. Potrivit notelor de călătorie ale scriitorului britanic, cimitirul e împărțit pe sectoare: dar nu după culoarea cîinilor îngropați, ci după aceea a... stăpînilor. Într-adevăr, fie alb, fie negru, fie tărcat, fie roșcovan, bietul cățel mort va fi îngropat „la albi” dacă proprietarul care îl plimba în lesă e alb. Și invers, dacă stăpînul e negru, răposatul „Grivei” american, fie el de cea mai imaculată culoare albă, nu are alt drept la odihna de veci decît în sectorul, evident modest și lipsit de glorie, al „negrilor”.

Povestind toate acestea, scriitorul englez se minunează de acest mod „original” de a concepe și viața și odihna de după moarte a cîinilor. Dar faptele de mai sus invită și la alte concluzii. Pare semnificativ că — oricîte motive de sfadă și-ar fi găsit în viață — nici unui cățel sau dulău nu i-a trecut pînă acîm prin minte să se încalcere cu altul numai pentru diferența de culoare a blănii. Nimeni n-a înregistrat pînă acum vreo manifestare de protest a vreunui cîine alb atunci cînd acesta a fost pus alături de unul cu părul ca tăciunele. Indiferența la diferențe neesențiale, cîinii și-au văzut întotdeauna de treabă, necăzînd în joshnicia persecuțării unor semeni pe motive de culoare. În înțelepciunea lor, ei au lăsat întotdeauna aceasta în exclusivitatea bipezilor rasiști care, autodecretîndu-se oameni, își spun totodată „de rasă superioară”, care pretind că reprezintă ramura cea mai inteligentă a vietăților pămîntului, chiar și cînd introduc segregarea pînă și în cimitirele canine și care, după toate devastările și linșajele, declară, cu convingere, că albul e — dintre culori — simbolul acinocăției!

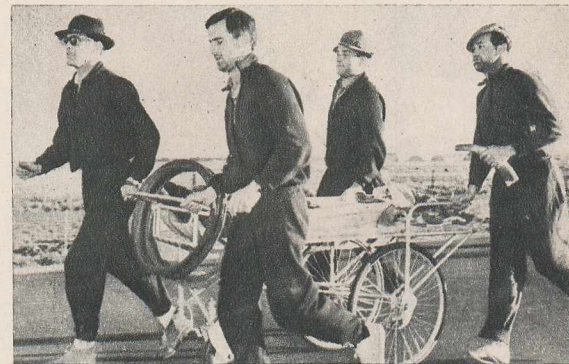
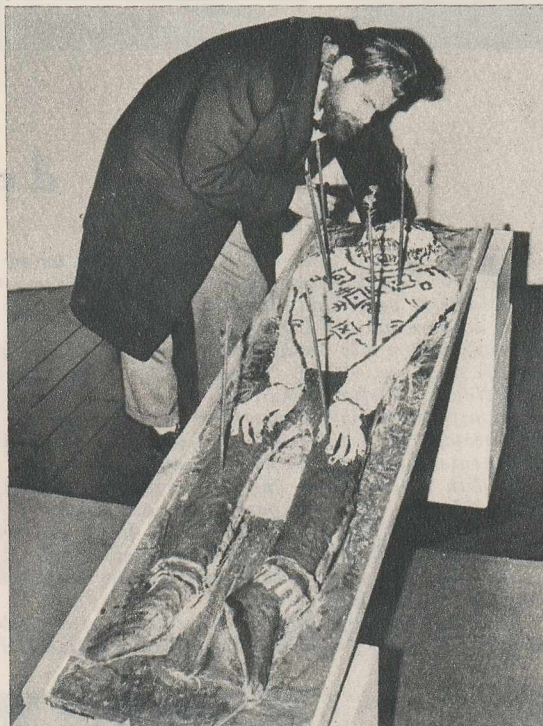
ÎN MEMORIA LUI LUMUMBA, la Bamako, capitala Republicii Mali, s-a inaugurat o piață care va purta numele eroului național al poporului congolez. În fotografie, garda de onoare în fața plăcii comemorative. cu prilejul inaugurării pieței.

PE INSULA BARS KELMES, din Marea Aral, trăiesc numeroase specii de animale rare, printre care și saigakul (Saiga tatarica), un „strănepot” al preistoricului mamut. Din cele aproximativ 2.000 de exemplare de saigaci, existente azi în rezervația naturală, numeroase iau drumul grădinilor zoologice din multe alte țări.

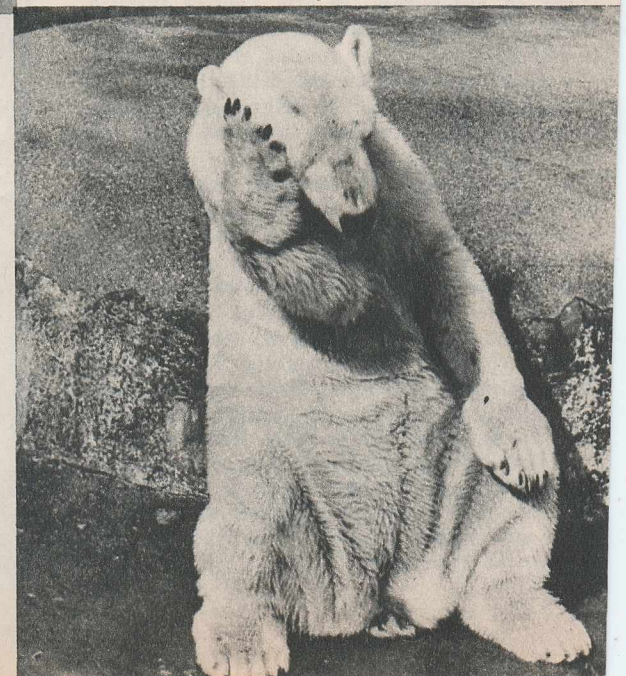
TABLOURI... COMESTIBILE. Cu prilejul inaugurării unei expoziții personale de artă, pictorul londonez Lionel Miskin s-a gândit să-i indulcească pe cei ce vor vizita expoziția — și mai ales pe criticii de artă. În acest scop el și-a confecționat un autoportret lucrat... din făină, zahăr și cacao. Originalul tort va fi împărțit participanților la vernisaj care — după cum a declarat pictorul — sînt oricum gata să-l mănince oricînd pe autorul lucrărilor expuse.

O COLECTĂ ORIGINALĂ... În semn de protest împotriva politicii sanitare a guvernului de la Canberra, patru cetățeni australieni au întreprins o acțiune cu totul neobișnuită. Ei au parcurs pe jos, împingînd un cărucior sanitar, distanța dintre Adelaide și Port Pirie (320 mile) și au colectat în acest timp suma de 712 lire sterline pentru un fond de ocrotire a sănătății populației.

URSUL ALB ARE MIGRENĂ... Obișnuit cu temperaturile foarte scăzute din ținuturile de unde a fost adus, ursul alb din fotografie, pensionar al Grădinii zoologice din Roma, se „resimte” mult din cauza căldurilor neobișnuite din vara acestui an...

„SÎMBĂTĂ, LA BUDAPESTA, DATĂ ISTORICĂ PENTRU ATLETISMUL FEMININ...” La ce se referă declarația aceasta, inserată în cotidianul „Parisien Libéré”? La compatriota noastră Iolanda Balaș și la excepționalul ei nou record de pe „Nepstadion”: 1,902 m.

Din nou, bravo Ioli și la mai... sus!

În fotografie: „Nepstadion”, 8 Iulie 1961; Iolanda Balaș sare peste stacheta ridicată la 1,902 m.

Telefoto AGERPRES

După aproape două ore de luptă încordată, rapidiștii au reușit să-și adjudece o meritată victorie în finala meciului de volei pentru Cupa campionilor europeni, cu reductabila echipă moscovită I.S.K.A. Dar acest succes nu e suficient. Pentru a aduce cupa acasă, rapidiștii trebuie să reediteze azi la Moscova victoria de la București.

① Un atac rapidist. La fileu, Grigorovici.
② În tribună.

SPORT

leri și astăzi

LA BALCANIADĂ

1936... Vă amintiți? Pe stadionul ONEF, Silviu Bindea — Binduț, cum i se spunea — ridica tribunele în picicare cu demarajele sale pe extrema dreaptă și cu „bombele” care zguduiau plasa porții... Vă amintiți de celebrul „duel” de pe ultima sută de metri din cei 42 kilometri al maratonului, dintre grecul Kiriakidis și Gal pentru cununa din frunze de măslin?...

1961... București, Tirana, Atena, Belgrad, Sofia, Istanbul... Mulți sportivi fruntași din sud-estul Europei s-au întâlnit, se întâlnesc și se vor întâlni în aceste orașe, se vor cunoaște mai bine, se vor împrieteni în cadrul pasionantelor dispute ale balcaniadelor. Fruntași ai sportului din țara noastră, ca Iolanda Balaș și soții Grecescu, Viziru și Țiriac, componenții echipei de fotbal „Steagul roșu”, lotul de luptători (6 titluri de campioni la Skoplje) au adus merituosă lor contribuție la succesul întâlnirilor prietenești de pînă acum ale balcaniadelor.

Astăzi, iubitorii sportului cu mînuși vor saluta pe finaliștii Cupei orașelor balcanice, disputată în Capitala patriei noastre. Am dori, desigur, ca printre medaliați să fie cît mai mulți compatrioți de-ai noștri. Aceasta nu înseamnă însă că nu vom aplauda și succesele sportivilor oaspeți.

Balcaniadele constituie, în primul rînd, o puternică manifestare pentru pace, pentru prietenie, pentru înțelegere între popoare.

Anquetil, Gaul sau...

Inaugurat în epoca cînd bicicletele cîntăreau 15-20 kg iar schimbătorul de viteză nu era încă cunoscut, Turul Franței a devenit de-a lungul anilor cursa ciclistă profesionistă de cea mai mare popularitate. De aproape o jumătate de secol, mulțimile se entuziasmează pentru isprăvile celor care urcă pe două roți Alpi și Vosgii, pedalează sute de kilometri pe soselele învâpăiate de soarele Sudului, își riscă viața pe pantele abrupte ale Pirineiilor.

Numai doi cicliști au reușit să cîștige de trei ori această cursă: belgianul Thys în perioada romantică a cursei (1913) și francezul L. Bobet în zilele noastre. De cîte două ori au învins Petit Breton, Botecchia, Franz, S. Maes, G. Bartali și F. Coppi.

În ultimul deceniu, Turul profesionist al Franței a fost oarecum monopolizat de firmele comerciale, care au găsit în această cursă un mijloc eficace de reclamă și o posibilitate de a-și desface produsele chiar în timpul desfășurării competiției. La actuală ediție a Turului Franței, cîteva zeci de firme comerciale și agenții de publicitate își laudă marfa, înscriindu-și numele pe tricourile, chiloții și caschetele concurenților. Liderul cursei, francezul Anquetil, aleargă pentru patru firme: casa de biciclete Helyett, fabrica de băuturi Fynsec, fabrica de cauciucuri Hutchinson și fermoarele „Eclair”.

Amestecul afaceriștilor în sportul ciclist a creat și moda ca așii unei firme să aibă mai mulți „gregarii” (alergători care se ață la ordinele stăpînului în orice moment al cursei și cărora nu le este permis să cîștige fără aprobarea lui). Anquetil dispune de o echipă de 15 oameni avînd asemenea „ajutoare” chiar și în alte echipe naționale, cum este de pildă englezul Elliott.

Lipsind cîțiva așii ca Nencini, Baldini, Bahamontes, a 48-a ediție a Turului Franței are o desfășurare monotonă. Mult așteptatul duel dintre Anquetil și Gaul se pare că s-a rezolvat o dată cu trecerea Alpilor, cînd ciclistul din Luxemburg nu a izbutit să smulgă rivalului său decît 1'42". Unii vorbesc chiar de un pact secret între cele două vedete.

Chiar dacă în Pirinei, Gaul va reuși să-l distanțeze pe francez, acesta beneficiază de o etapă contra-cronometru cu două zile înainte de sosirea pe Parc des Princes, din Paris, etapă aranjată în mod special pentru ca victoria să nu-i fie periclitată.

Lista al primei ediții a Turului Franței (1903).

Jacques Anquetil, vedeta nr. 1 a echipei Franței.

Unul dintre cele mai frumoase meciuri ale primei game l-au furnizat la categoria cocos Mindeanu (R.P.R.) și Ismat (Turcia). Victoria la puncte a revenit reprezentantului nostru.

ACĂRA REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

. X, nr. 28 (320) IULIE 1961

ABONAMENTE:

3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

oția: BUCUREȘTI

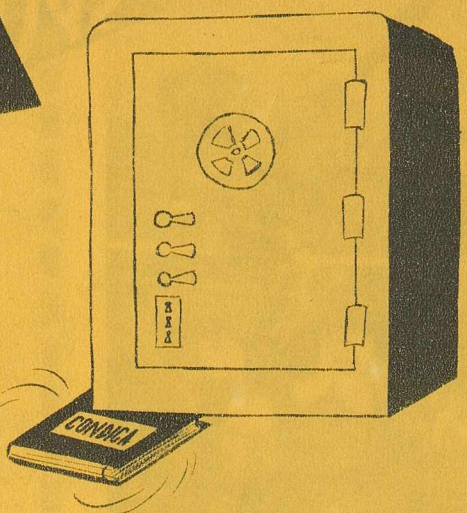
Plaza Scîntell 1
Poștală: 3507, of. 33,
17.60.10, Int. 1744

Tipărită la Combinatul
Poligrafic Casa Scîntell
„I. V. Stalin”.

antarea grafică: Vlad MUȘATESCU

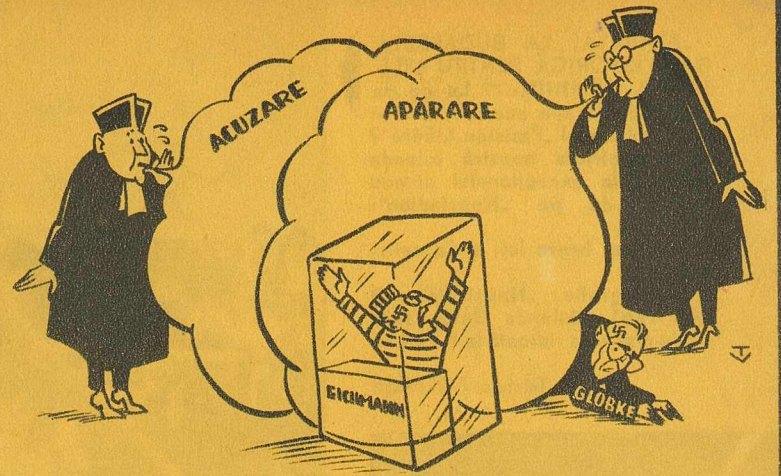
PREȚUL REVISTEI 2 LEI

CONDICA DE RECLAMAȚII
E LA CASA.

Fără... comentarii.

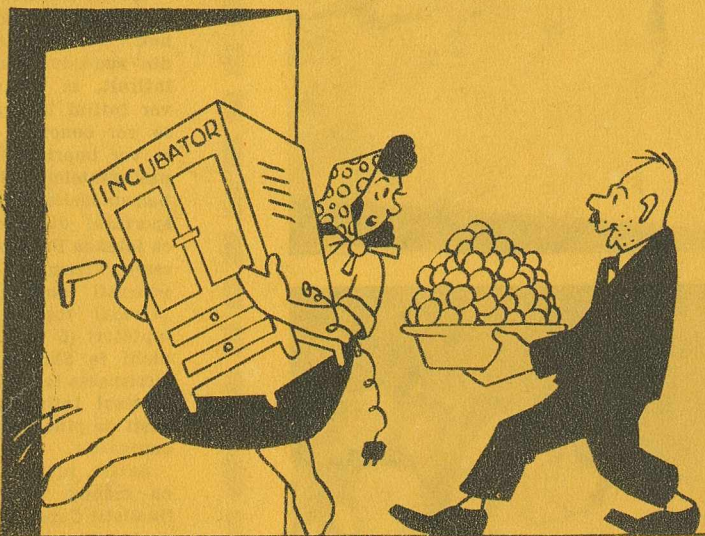
Desen de N. CLAUDIU

Globke: Mai multă ceață, domnilor, că mă vede lumea!

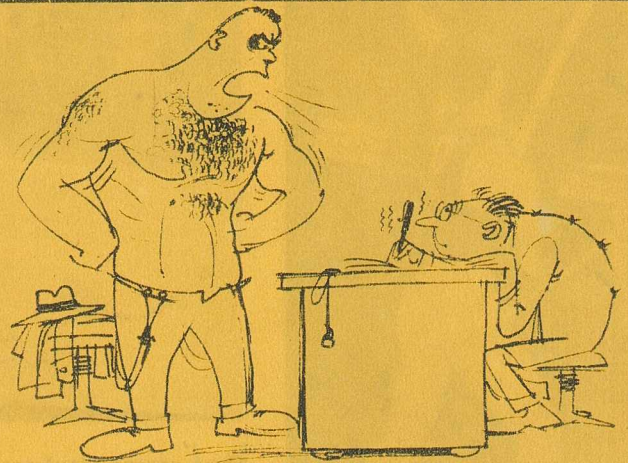
Desen de V. TIMOC

ETAJUL IV

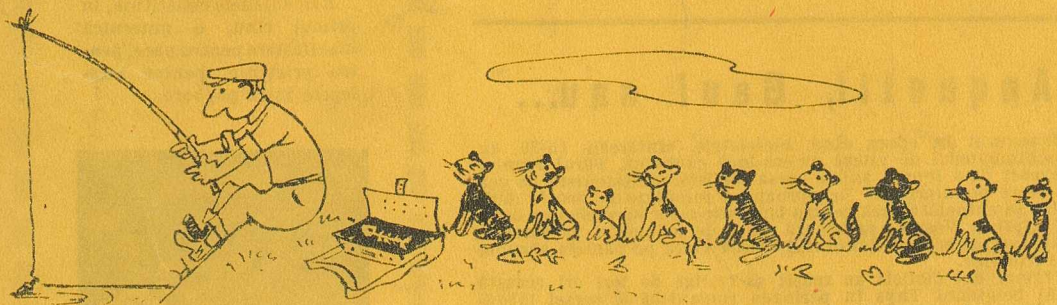
— Să ne mai reproșeze vecinii că punem cloști în casă!

Desen de C. CRĂCIUN

— Va să zică ești de părere că nu am nevoie de concediu medical!... M-ai examinat bine?

Desen de V. CRIVAT

Fără cuvinte.

Desen de E. ARNO

— N-ai văzut cumva trecând pe aici un motociclist?

Desen de Rik AUERBACH

...Și stăteți de mult la mare?

Desen de Rik AUERBACH

UMOR